

Határozatok Tára

YVES BOT
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2013. július 11.¹

C-348/12. P. sz. ügy

**Az Európai Unió Tanácsa
kontra**

Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran

„Fellebbezés — Közös kül- és biztonságpolitika (KKBP) — Az Iráni Iszlám Köztársasággal szemben az atomfegyverek elterjedésének megakadályozása érdekében hozott korlátozó intézkedések — A pénzeszközök és gazdasági források befagyasztása — Indokolási kötelezettség — Védelemhez való jog — Hatékony bírói jogvédelemhez való jog — Iránnak az atomfegyverek elterjedésének veszélyével járó tevékenységéhez és az atomfegyverek célba juttatására szolgáló rendszerek fejlesztéséhez nyújtott támogatás fogalma”

I – Bevezetés

1. Az atomfegyverek elterjedése vitathatatlanul egyike az e században a békére és a nemzetközi biztonságra leselkedő elsődleges fenyegetéseknek. Többek között olyan érzékeny régiók stabilitása a tét, mint a Közel-Kelet és a Távol-Kelet.

2. Az e fenyegetés elleni küzdelem érdekében az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa (a továbbiakban: Biztonsági Tanács) több határozatában² úgy döntött, hogy nyomást gyakorol az Iráni Iszlám Köztársaságra annak érdekében, hogy az szüntesse meg az atomfegyverek elterjedésének veszélyével járó tevékenységét és az atomfegyverek célba juttatására szolgáló rendszerek fejlesztését (a továbbiakban: atomfegyverek elterjedése).

3. A Biztonsági Tanács korlátozó intézkedései tehát egyszerre célozták az Iráni Iszlám Köztársaság arra ösztönzését, hogy tartsa be nemzetközi kötelezettségeit, különösen ezen állam meggyőzését arról, hogy működjön együtt a Nemzetközi Atomenergia Ügynökséggel (NAÜ),³ valamint mindeközben az atomfegyverek elterjedése azon veszélyének megakadályozását, amelyet az említett állam nukleáris programjának fejlesztése jelent.

1 — Eredeti nyelv: francia.

2 — Az 1696. (2006), 1737. (2006), 1747. (2007), 1803. (2008), 1835. (2008) és 1929. (2010) számú határozatok.

3 — A NAÜ olyan önálló nemzetközi szervezet, amelynek szerepe többek között az, hogy az egész világon ösztönözze és elősegítse az atomenergia békés célú gyakorlati felhasználását és fejlesztését, valamint az e területen zajló kutatásokat. Alapszabálya III. cikke B. része 4. pontjának megfelelően tevékenységéről évente beszámol az ENSZ Közgyűlésének, szükség esetén pedig a Biztonsági Tanácsnak is. A NAÜ lényeges szerepet játszik az atomfegyverek elterjedéséhez kapcsolódó veszélyek megelőzése terén. Az ügynökség tehát arra törekszik, hogy egyértelmű képet alkosson az államok nukleáris tevékenységéről, valamint, hogy gondoskodjon arról, hogy e tevékenységek ne jelentsenek kockázatot az atomfegyverek elterjedése szempontjából.

4. Az Európai Unió a közös kül- és biztonságpolitikája (KKBP) alapján úgy döntött, hogy átveszi ezt a fellépést, végrehajtva a Biztonsági Tanács egymást követő határozatait. Az Unió által elfogadott intézkedések között szerepeltek az olyan személyek és szervezetek pénzeszközeinek és gazdasági forrásainak befagyasztására irányuló intézkedések, akiket és amelyeket úgy tekintettek, hogy hozzájárultak az iráni nukleáris program fejlesztéséhez.⁴

5. Az ezen intézkedések hatálya alá tartozó személyek és szervezetek által benyújtott keresetek egyre nagyobb számú pert jelentenek az uniós bíróságok előtt.⁵

6. Az utóbbi hónapok során e keresetek szinte rendszeresen a pénzeszközök befagyasztására irányuló vitatott intézkedések megsemmisítéséhez vezettek.⁶ E megsemmisítések általában vagy az intézkedések megfelelő indokolására vonatkozó kötelezettség megsértésének megállapításán, vagy pedig azon a körülményen alapultak, hogy az Európai Unió Tanácsa nem szolgáltatott bizonyítékokat állításainak alátámasztására, illetve adott esetben mindkét körülményen.

7. E sorozatos megsemmisítések álláspontom szerint a bírósági felülvizsgálat olyan típusának következményei, amelyet nem igazítottak hozzá a szóban forgó intézkedések sajátosságaihoz.

8. A Törvényszék által az utóbbi időben elbírált más ügyekhez hasonlóan ugyanis, álláspontom szerint, a Manufacturing Support & Procurement Kala Naft kontra Tanács ügyben 2012. április 25-én hozott ítéletében⁷ szereplő egyes értékelések nem térnek ki bizonyos szempontokra, illetve háttérkörülményekre, amelyek között első helyen az Iráni Iszlám Köztársasággal szemben elfogadott korlátozó intézkedések megelőző jellege szerepel.

9. A pénzeszközök befagyasztására irányuló intézkedések célja annak megakadályozása, hogy a megjelölt személyek vagy szervezetek hozzáférjenek azokhoz a gazdasági vagy pénzügyi forrásokhoz, amelyeket az atomfegyverek elterjedésének veszélyével járó tevékenység támogatására és az atomfegyverek célba juttatására szolgáló rendszerek fejlesztésére tudnának felhasználni.

10. Amikor egy kockázat megelőzését, vagyis egy fenyegetés valóra válásának megakadályozását célzó intézkedés jogszerűségét kell elbírálnia, az uniós bíróság módjait és intenzitását tekintve nem képes ugyanolyan felülvizsgálatot végezni, mint amelyet egy megállapított jogsértés megtorlását célzó intézkedés kapcsán kellene végeznie.

11. Márpedig, ahogy arra a megtámadott ítélet rávilágít, a Törvényszék felülvizsgálati módszere olyan megközelítést követ, amely valójában a klasszikus büntetőjogra jellemző.

12. Ami a megelőzés és a megtorlás között különbséget illeti, hangsúlyozni kell, hogy az előbbi teljesen eltér az utóbbtól, amennyiben nem egy elkövetett cselekmény szankcionálását célozza, hanem egy jövőbeli cselekmény elkövetésének megelőzését. Mivel jövőbeli, a cselekmény csak esetleges lehet. Ezen – a kár elkerülésének szándékában álló – okból a megelőző intézkedés alkalmazása elvileg nem köthető annak bizonyításához, hogy az érintett (természetes vagy jogi) személy kész és valóban eltökélt egy konkrét üldözendő cselekmény elkövetésére, vagy már elkövette azt, hanem ahhoz a megállapításhoz kapcsolódik, hogy fennáll az elkövetés objektív kockázata.

4 — A továbbiakban: pénzeszközök befagyasztására irányuló intézkedések.

5 — Hangsúlyozom, hogy csak az Iráni Iszlám Köztársasággal szemben hozott korlátozó intézkedések tárgyában jelenleg legalább 50 kereset tárgyában van folyamatban eljárás az Európai Unió Törvényszéke előtt.

6 — A Törvényszék újabb ítéletei közül lásd többek között a T-53/12. sz., CF Sharp Shipping Agencies kontra Tanács ügyben 2012. október 26-án hozott ítéletet; a T-63/12. sz., Oil Turbo Compressor kontra Tanács ügyben 2012. október 26-án hozott ítéletet; a T-421/11. sz., Qualitest kontra Tanács ügyben 2012. december 5-én hozott ítéletet; a T-15/11. sz., Sina Bank kontra Tanács ügyben 2012. december 11-én hozott ítéletet; a T-496/10. sz., Bank Mellat kontra Tanács ügyben 2013. január 29-én hozott ítéletet; a T-494/10. sz., Bank Saderat Iran kontra Tanács ügyben 2013. február 5-én hozott ítéletet; a T-495/10. sz., Bank Saderat kontra Tanács ügyben 2013. március 20-án hozott ítéletet; a T-404/11. sz., TCMFG kontra Tanács ügyben 2013. április 17-én hozott ítéletet; a T-392/11. sz., Iran Transfo kontra Tanács ügyben 2013. május 16-án hozott ítéletet, és a T-128/12. és T-182/12. sz., HTTS kontra Tanács egyesített ügyekben 2013. június 12-én hozott ítéletet.

7 — T-509/10. sz. ügyben hozott ítélet (a továbbiakban: megtámadott ítélet).

13. A Törvényszék megközelítésében azonban megtalálhatjuk az annak bizonyítására vonatkozó követelményt, hogy a korlátozó intézkedéssel érintett szervezet valóban elkövette azokat a cselekményeket, amelyek megelőzése érdekében az intézkedést elfogadták.

14. Ezáltal a Törvényszék álláspontom szerint tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem vette figyelembe a KKBP sajátos jellegét, valamint az uniós intézményeket e területen megillető hatásköröket.

15. Ez ugyanakkor nem azt akarja jelenteni, hogy a korlátozó intézkedések felülvizsgálatára vonatkozó, a szerződések által kifejezetten a Bíróságra ruházott hatáskör csak látszatot eredményezne. Erről semmiképpen sincs szó.

16. Ezzel szemben, és anélkül, hogy ez bármiben is csökkentené a Bíróság tekintélyét, vagy feladata nemességét, sőt éppen ellenkezőleg, a Bíróságnak nyilvánvalóan és lelkiismeretesen ügyelnie kell arra, hogy ne avatkozzon be az uniós intézmények KKBP-vel kapcsolatos jogosítványába. Ezért tehát a megelőző intézkedés lényegét kell elemezni, amint azt a KKBP sajátos területén elfogadták.

17. Azon körülményekből, amelyek között döntés született az Iráni Iszlám Köztársasággal szembeni korlátozó intézkedések alkalmazásáról, az következik, hogy az intézkedésekre olyan feszült légkörben kerül sor, hogy valójában azért hozzák meg ezeket az intézkedéseket, hogy elkerüljenek egy potenciális konfliktust a világ egy részében.

18. Másként fogalmazva, az e területen hozott intézkedések a háború vagy a háborús cselekmények alternatíváját jelentik, és ezért sajátos jellegűek.

19. Álláspontom szerint teljesen egyértelmű, hogy ilyen helyzetekben, amelyek hatalmas jelentőségét hangsúlyozni sem kell, a klasszikus büntetőjogban érvényesülő szempontok alkalmazása nem ültethető át a KKBP kapcsán a nemzetközi békére és biztonságra jelentett fenyegetés megelőzésére, hacsak nem kockáztatják – mint a jelen ügyben is – azt, hogy beavatkoznak az illetékes politikai hatóságoknak az intézkedés és az intézkedés módjai hasznosságára vonatkozó értékelésébe, amelyeket e hatóságok az intézkedések által célzott fenyegetés jellege és intenzitása alapján határoznak meg.

20. A szóban forgó intézkedésekkel szemben olyan felülvizsgálat alkalmazása, amely általános jelleggel megkérdőjelezi azok alkalmazását és hatékonyságát, azt jelentené, hogy úgy tekintik, hogy az Unió tagállamai vagy intézményei eltúlzottan értékelték a fenyegetést, vagy a semlegesítéséhez szükséges kényszerítés szintjét, noha ez álláspontom szerint vitathatatlanul és kizárólagosan az ő hatáskörükbe tartozik.

21. Ilyen körülmények között az uniós intézményektől és ezáltal a tagállamoktól annak megkövetelése, hogy azt megelőzően bizonyítsák, hogy az ilyen szervezet valóban elkövette azokat a cselekményeket, amelyeket meg kívánnak tiltani, hogy engedélyezték volna az említett cselekmények megakadályozására alkalmas intézkedéseket, különösen távol áll a KKBP jellegétől, illetve ezzel együtt a világ veszélyes valóságától.

22. Ezzel szemben a Bíróságnak meg kell vizsgálnia, hogy a meghozott intézkedések valóban a Tanács által a KKBP kapcsán elfogadott határozatok által meghatározott körbe tartoznak-e, és nem képeznek-e például eljárással való visszaélést.

23. A korlátozó intézkedések megelőző jellegéhez igazított bírósági felülvizsgálat arra kötelezi az uniós bíróságot, hogy vegye figyelembe az elővigyázatosság elvét. Feladata ebből következően az, hogy az illetékes politikai hatóság részére elismerendő mérlegelési mozgásteret tiszteljenben tartva, a rendelkezésére álló iratok és általa ismert összefüggések alapján megbizonyosodjon arról, hogy az e hatóság által a kockázat fennállását illetően végzett értékelés nem nyilvánvalóan téves-e.

24. A korlátozó intézkedések megelőző céljának megfelelően az uniós bíróság feladata tehát nem az, hogy bizonyosságot szerezzen arról, hogy az illetékes politikai hatóság által elkerülni kívánt magatartásra már sor került, vagy másként fogalmazva, hogy az a kockázat, amelynek konkretizálódását e hatóság meg kívánja akadályozni, már megvalósult.

25. Az természetesen nem rendkívüli, hogy az uniós bíróság, amelyet az a cél vezet, hogy a megjelölt személyeknek és szervezeteknek hatékony bírói jogvédelmet biztosítson azon intézkedésekkel szemben, amelyek súlyosan kihatnak jogaikra és szabadságaikra, nem kívánja, hogy felülvizsgálata „tartalom nélküli formává” váljon.

26. Ugyanakkor egy olyannyira fontos céllal szembesülve, mint a nemzetközi béke és biztonság megőrzése,⁸ valamint figyelemmel arra a titkosságra, amellyel az Iráni Iszlám Köztársaság a nukleáris programját fejleszti, az uniós bíróság csak úgy végezhet egyszerre hiteles és realisztikus felülvizsgálatot, ha figyelembe veszi a korlátozó intézkedések megelőző jellegét, valamint elutasítja a megtorlás logikáján, az értékelése tárgyát képező intézkedésektől távol álló logikán alapuló érvelést.

27. Az, hogy az uniós bíróság a körülményekhez igazítsa az Iráni Iszlám Köztársasággal szemben elfogadott korlátozó intézkedésekkel kapcsolatos felülvizsgálatát, elengedhetetlen az Unió által e területen a nemzetközi szintén játszott szerep tartóssága érdekében is.

28. A jelen ügy éppen arra nyújt lehetőséget a Bíróság számára, hogy rögzítse az arra a bírósági felülvizsgálatra vonatkozó iránymutatásokat, amelyet a pénzeszközök befagyasztására irányuló, olyan személyeket és szervezeteket megcélzó intézkedésekkel kapcsolatban kell gyakorolnia, amelyeket úgy tekintenek, mint amelyek támogatják az atomfegyverek elterjedését.

29. E tekintetben azt állítom, hogy amikor azt vizsgálja, hogy tiszteletben tartották-e az indokolási kötelezettséget, az uniós bíróságnak ezen indokolás kellően pontos és konkrét jellegét úgy kell értékelnie, hogy figyelembe veszi azt az összefüggést, amelybe a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó szóban forgó intézkedés illeszkedik, és összekapcsolja a különböző indokokat, mellőzve azok mesterséges szétválasztását.

30. Azt is jelzem, hogy nem lehet azt kifogásolni, hogy a Tanács a jelen ügyben megsértette a szóban forgó társaság védelemhez való jogát, valamint a hatékony bírói jogvédelemhez való jogát, mivel nem szolgáltatott a társaság számára olyan, az indokolásában szereplőkön túlterjedő információkat, amelyekkel maga sem rendelkezett.

31. Ami az indokolás megalapozottságának értékelését illeti, azzal érvelek, hogy amennyiben a rendelkezésére álló, az iratokból és az összefüggésből kitűnő összes körülmény alapján az uniós bíróság képes megállapítani, hogy egy személy vagy szervezet által az atomfegyverek elterjedése elleni küzdelemre jelentett kockázatot kellően bizonyították, e személy vagy szervezet megalapozottan tekinthető olyannak, amely támogatja az atomfegyverek elterjedését, vagyis arra vonatkozhat a pénzeszközök befagyasztására irányuló intézkedés.

8 — Lásd többek a C-380/09. P. sz., Melli Bank kontra Tanács ügyben 2012. március 13-án hozott ítélet 61. pontját.

II – A fellebbezés

32. A megtámadott ítéletben a Törvényszék a Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehrant (a továbbiakban: Kala Naft) érintő részében megsemmisítette a 2010/413/KKBP tanácsi határozatot,⁹ a 668/2010/EU tanácsi végrehajtási rendeletet,¹⁰ a 2010/644/KKBP tanácsi határozatot¹¹ és a 961/2010/EU tanácsi rendeletet¹² (a továbbiakban: vitatott jogi aktusok).

33. A Kala Naft egy olyan iráni társaság, amely a National Iranian Oil Company (a továbbiakban: NIOC) tulajdonában áll, és amelynek feladata ez utóbbi cégcsoportjának beszerző szerveként eljárni a kőolaj- és földgázipari, valamint petrokémiai tevékenységek területén.

34. Az atomfegyverek elterjedése elleni küzdelem céljából az Iráni Iszlám Köztársaság ellen irányuló korlátozó intézkedések¹³ keretében a Kala Nafttal szemben a pénzeszközei és gazdasági forrásai befagyasztására irányuló intézkedést alkalmaztak.

35. A Kala Naft érintett listákra történő felvétele az uniós jog azon rendelkezéseinek alkalmazásából fakadt, amelyek előírják az olyan személyek vagy szervezetek pénzeszközeinek és gazdasági forrásainak befagyasztását, akikről, illetve amelyekről megállapították, hogy közreműködnek az Iráni Iszlám Köztársaságnak az atomfegyverek elterjedésének veszélyével járó nukleáris tevékenységeiben, azokkal közvetlen kapcsolatban állnak, vagy azokat támogatják.¹⁴

36. A listára való felvétel indokai a következők voltak:

„Olaj- és gázipari berendezések kereskedelmével foglalkozik, amelyek felhasználhatók Irán nukleáris programjában. Olyan berendezés beszerzésére tett kísérletet (nagyon tartós ötvözetből készült tolózár), amely csak a nukleáris iparban használható. Kapcsolatban áll Irán nukleáris programjában részt vevő vállalatokkal.”

37. A megtámadott ítéletnek a fellebbezéssel érintett részei azok, amelyekben a Törvényszék:

- elutasította a Tanácsnak és az Európai Bizottságnak a Kala Naft alapvető jogokra alapított jogalapjai elfogadhatatlanná nyilvánítására irányuló jogalapjait (43–46. pont);
- helyt adott azon jogalapnak, amelyet a Kala Naft a vitatott jogi aktusokra vonatkozó indokolási kötelezettség megsértésére alapított (70–81. pont);
- helyt adott azon jogalapnak, amelyet a Kala Naft a védelemhez való jog (84–105. pont) és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog megsértésére (106–110. pont) alapított;
- helyt adott azon jogalapnak, amelyet a Kala Naft az atomfegyverek elterjedéséhez való hozzájárulás fogalmával kapcsolatos téves jogalkalmazásra alapított (111–119. pont), és
- helyt adott azon jogalapnak, amelyet a Kala Naft a tevékenységeit illető tényekkel kapcsolatos értékelési hibára alapított (120–126. pont).

9 — Az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 2007/140/KKBP közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. július 26-i határozat (HL L 195., 39. o.; helyesbítés: HL L 197., 2010.7.29., 19. o.).

10 — Az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 423/2007/EK rendelet 7. cikke (2) bekezdésének végrehajtásáról szóló, 2010. július 26-i rendelet (HL L 195., 25. o.).

11 — A 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2010. október 25-i határozat (HL L 281., 81. o.).

12 — Az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 423/2007/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. október 25-i rendelet (HL L 281., 1. o.).

13 — Általános leíráshoz lásd a megtámadott ítélet 2–12. pontját.

14 — A Kala Nafttal szemben alkalmazott korlátozó intézkedések pontosabb leírásához lásd a megtámadott ítélet 13–22. pontját.

38. A Tanács fellebbezése két jogalapra épül. Az első jogalappal a Tanács a Törvényszék által a harmadik országokhoz tartozó jogalanyok arra irányuló lehetősége kapcsán követett érvelést kifogásolja, hogy alapvető jogaik megsértésére hivatkozhatnak. Második jogalapjával a Tanács megkérdőjelezi a Törvényszéknek a Kala Nafttal szembeni, a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedés indokolásával, e társaság védelemhez való jogával és hatékony bírói jogvédelemhez való jogával, valamint a szóban forgó intézkedés indokolásának megalapozottságával kapcsolatos értékelését.

III – Az első, a harmadik országokhoz tartozó jogalanyok arra irányuló lehetőségével kapcsolatos jogalapról, hogy alapvető jogaik megsértésére hivatkozhatnak

39. Első jogalapjával a Tanács a Törvényszék által a megtámadott ítélet 43–46. pontjában kifejtett érvelést kifogásolja, amelyek szövege a következő:

- „43. A tárgyaláson a Tanács és a Bizottság azzal érveltek, hogy a felperest kormányzati szervnek kell tekinteni, ennél fogva az iráni államhoz tartozónak, amely nem hivatkozhat az alapvető jogokhoz kötődő védelemre és garanciákra. Következésképpen úgy vélik, hogy az említett jogok állítólagos megsértésére alapított jogalapokat elfogadhatatlannak kell tekinteni.
44. E tekintetben először is meg kell jegyezni, hogy a Tanács és a Bizottság nem vitatja magát azt a felperesi jogot, hogy a megtámadott jogi aktusok megsemmisítését kérje. Csak azt vitatják, hogy a felperes bizonyos olyan jogok jogosultja legyen, amelyekre a megsemmisítés érdekében hivatkozik.
45. Márpedig másodszor azon kérdés, hogy a felperes jogosultja-e a valamely megsemmisítési jogalap alátámasztása érdekében hivatkozott jognak, nem e jogalap elfogadhatóságát, hanem annak megalapozottságát érinti. Következésképpen a Tanács és a Bizottság arra alapított érvelését, hogy a felperes kormányzati szerv lenne, el kell utasítani, amennyiben az a kereset részleges elfogadhatatlansága megállapítására vonatkozik.
46. Harmadszor az említett érvelést első alkalommal a tárgyaláson terjesztették elő anélkül, hogy a Tanács vagy a Bizottság hivatkozott volna arra a tényre, hogy az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel. A jogvita érdemét illetően az érvelés így a Törvényszék eljárási szabályzata 48. cikke 2. §-a első bekezdése alapján új jogalapnak minősül, így azt elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.”

A – A felek érvei

40. A Tanács úgy véli, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy az a kérdés, hogy a Kala Naftnak van-e joga hivatkozni alapvető jogai megsértésére, nem e jogalap elfogadhatóságát, hanem annak megalapozottságát érinti. Álláspontja szerint, ha egy az 1950. november 4-én Rómában aláírt, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény (a továbbiakban: EJEE) 34. cikke értelmében kormányzati szervnek minősülő jogalany nem lehet jogosultja a tulajdon védelmére vonatkozó alapvető jognak és más alapvető jogoknak, akkor nem rendelkezik az ahhoz szükséges jogállással (*locus standi*), hogy e jogok állítólagos megsértésére hivatkozhatson a Törvényszék előtt.

41. A Tanács az EJEE 34. cikkére hivatkozik, amely kizárja az Emberi Jogok Európai Bíróságához fordulás lehetőségét a kormányzati szervek és hasonló jogalanyok számára, valamint az összehasonlítható rendelkezésekre, mint például az emberi jogokról szóló amerikai egyezmény 44. cikkére.¹⁵ A kormányzati szervek kizárásának célja az alapvető jogok jellegén alapul. Az államnak

15 — A San Joséban (Costa Rica) 1969. november 22-én, az emberi jogokkal foglalkozó speciális Amerikaközi Konferencián elfogadott egyezmény.

kell ugyanis tiszteletben tartania a joghatósága alá tartozó természetes és jogi személyek alapvető jogait, az állam maga azonban nem lehet e jogok jogosultja. Noha a szerződések és az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) nem tartalmazznak az EJEE 34. cikkével azonos rendelkezéseket, ugyanezt az elvet alkalmazzák.

42. A kérdés tehát annak eldöntése, hogy a Kala Naft közjogi jogalany-e. Amennyiben a válasz igenlő, ez a Tanács szerint kizárja azt a minőségét, hogy jogosultként hivatkozhasson az alapvető jogokra.

43. E tekintetben a Tanács a következőkre hivatkozik:

- az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatára (a sajátos ténybeli és jogi háttér vizsgálatának szükségessége);
- az Egyesült Nemzetek Nemzetközi Jogi Bizottságának munkáira,¹⁶ és különösen az államok és vagyontárgyaik joghatóság alóli mentességéről szóló ENSZ-egyezmény¹⁷ 2. cikke (1) bekezdésének b) pontjára vonatkozó kommentárokról, amelyek szerint az „állami szervezetek vagy intézmények, és egyéb jogalanyok” fogalma magában foglalhatja az állami vállalatokat, illetve egyéb, az állam által alapított olyan szervezeteket, amelyek kereskedelmi ügyleteket végeznek, és
- a Bíróság támogatásokkal kapcsolatos ítélkezési gyakorlatára.¹⁸

44. A Kala Naftot illetően a Tanács rámutat, hogy alapszabályának 3.1. cikke szerint a társaság egyetlen célja, hogy az iráni kőolajügyi miniszter által elhatározott politikák végrehajtását lehetővé tévő beszerzési központként működjön. A Tanács megállapítja azt is, hogy a Kala Naftot a NIOC hozta létre, valamint, hogy e társaság – amely az iráni kőolajügyi miniszter felügyelete alá helyezett állami társaság – 100%-os tulajdonában van.

45. A NIOC és az iráni állam közötti kapcsolatok fennállását több határozatban is megállapították. A Tanács e tekintetben hivatkozik egy olyan ítéletre, amellyel a francia Cour de cassation (semmitőszék) úgy vélte, hogy a NIOC nemcsak a közte és az iráni állam között fennálló kapcsolatok, hanem az általa ellátott közfeladat miatt is részesülhet a külföldi államok számára elismert joghatóság alóli mentességben.¹⁹ A Tanács emellett hivatkozik egy olyan választottbírói ítéletre is, amelyben a kifogásokkal foglalkozó iráni–amerikai bíróság megállapította, hogy a NIOC az iráni állam képviselőjeként járt el.²⁰

46. Ami a Kala Naft és a NIOC közötti szervezeti kapcsolatokat illeti, a Kala Naft alapszabálya előírja, hogy a NIOC javára, és az általa előírt szabályok szerint jár el. Tehát semmiféle függetlenséggel nem rendelkezik. A Tanács e tekintetben megjegyzi, hogy a Kala Naft alapszabálya több alkalommal kitér arra, hogy a Kala Naft szervei a NIOC-ra irányadó szabályok szerint működnek, hogy az igazgatótanács tagjainak a NIOC teljes munkaidőben foglalkoztatott alkalmazottainak kell lenniük (az alapszabály 9. cikke), valamint, hogy e szerv feladata az, hogy a NIOC nevében járjon el (az alapszabály 11. cikke).

16 — Az államok és vagyontárgyaik joghatóság alóli mentességéről szóló tervezet, és a kapcsolódó kommentárok, amelyek a következő internetcímen érhetők el: http://legal.un.org/ilc/texts/instruments/francais/commentaires/4_1_1991_francais.pdf, valamint *Annuaire de la Commission du droit international*, 1991., II(2) kötet, 13. o.

17 — Az ENSZ Közgyűlése által 2004. december 2-án elfogadott egyezmény.

18 — A C-482/99. sz., Franciaország kontra Bizottság ügyben 2002. május 16-án hozott ítélet (EBHT 2002., I-4397. o.) 55. pontja.

19 — 1990. május 29-i ítélet, amely a következő internetcímen érhető el: <http://www.juricaf.org/arret/France-COURDECASSATION-19900529-8716788>.

20 — A 425-39-2. sz., Iran-US CTR ügyben 1989. június 29-én hozott részítélet, 21. kötet, 106. o.

47. E különféle körülményekre figyelemmel a Tanács szerint el kell fogadni, hogy a Kala Naft az iráni államhoz tartozik. Rámutat, hogy e társaság nyilvánvaló eszközökkel rendelkezik ahhoz, hogy az iráni államot nukleáris programjának fejlesztésében segítse, anélkül hogy bármilyen önállósága lenne, amely lehetővé tenné számára, hogy kivonja magát az iráni kormány igényeinek teljesítése alól.

48. Mivel a Kala Naft az iráni állam javára jár el a NIOC közvetítésével, azt iráni kormányzati szervnek kell tekinteni. Következésképpen a Kala Naft nem jogosult hivatkozni az alapvető jogokra. Ezért a Törvényszéknek elfogadhatatlannak kellett volna nyilvánítania a Kala Naft keresetét.

49. A Tanács elismeri, hogy az intézmények e kifogást csak az eljárás szóbeli szakaszában hozták fel, de előadja, hogy a kereset elfogadhatóságának feltételei az eljárásgátló okok fennállása miatti elfogadhatatlanság körébe tartoznak. Ezenkívül rámutat, hogy ez az elfogadhatatlansági kifogás valamennyi, a Kala Naft által hivatkozott jogalap tekintetében érvényes. Mivel ugyanis a kereset tárgya a vagyon befagyasztására irányuló határozat megsemmisítése volt, ami a tulajdonjogba való beavatkozást jelent, nincs jelentősége annak, hogy egyes jogalapok nem hivatkoztak erre a jogra. A kereset egészét kellett volna tehát elfogadhatatlannak nyilvánítani.

50. A Bizottság úgy véli, hogy a Törvényszéknek csak részlegesen kellett volna elfogadhatatlannak nyilvánítania a keresetet. Az elemzését az eljárási jogok – amelyekre a Kala Naft-hoz hasonló közjogi jogalany hivatkozhat – és az alapvető jogok – mint például a tulajdonhoz való jog, amelyekre viszont nem hivatkozhat – közötti különbségre alapító Bizottság azt állítja, hogy csak a tulajdonhoz való jog megsértésére alapított jogalapot kellett volna elfogadhatatlannak nyilvánítani.

51. Ezekre az érvekre a Kala Naft először azzal válaszol, hogy a Tanács soha nem vitatta a kereset elfogadhatóságát, csak azt a lehetőséget, hogy a Kala Naft hivatkozhasson alapvető jogaira. A Törvényszék jogosan határozott úgy, hogy a jogalap a kereset megalapozottságára vonatkozott. Azok a feltételek, amelyekről valamely jog élvezete függ, nem az elfogadhatóságra vonatkozó, hanem érdemi kérdések. Ilyen körülmények között, immár azt állítva, hogy a Kala Naft által benyújtott kereset elfogadhatatlan, mivel hiányzott a keresetességi joga, a Tanács a Bíróság előtt egy új jogalapra hivatkozik, amely ezért elfogadhatatlan.

52. Másodszor a Kala Naft előadja, hogy a kereset megalapozottságára vonatkozó e jogalapra először a tárgyalás során hivatkoztak, és az nem volt eljárásgátló jellegű. Vagyis egy, a Törvényszék eljárási szabályzata 48. cikke 2. §-ának megfelelően elfogadhatatlan új jogalapról volt szó.

53. Harmadszor, pontatlan az az állítás, amely szerint a Kala Naft nem volt jogosult keresetet benyújtani a Törvényszékhez, mivel az iráni államhoz tartozik. A Kala Naft arra hivatkozik, hogy az EJEE 34. cikkével ellentétben az EUM-Szerződés egyik rendelkezése sem tiltja egy állam számára, hogy kereset nyújtson be az uniós bíróságok előtt. Az állam szuverenitása egy joghatóság alóli olyan mentességben nyilvánul meg, amely biztosítja számára, hogy ne lehessen bíróság elé idézni, de nem tiltja meg a szuverénnek, hogy önkéntesen alávesse magát egy másik szuverén joghatóságának.

54. Másfelől a Kala Naft vitatja, hogy az iráni államhoz tartozna. Az a tény, hogy teljes egészében az iráni állam tulajdonában áll, nem akadályozza meg abban, hogy saját és önálló tevékenységet folytasson. Vitatja a francia Cour de cassation fent hivatkozott határozatát, amely álláspontja szerint nem tükrözi a tagállamokban általánosan elfogadott megkülönböztetést a *jure gestionis*, illetve *jure imperii* aktusok között. E tekintetben hivatkozik a Bundesverfassungsgericht egyik határozatára, amely elfogadta a NIOC pénzeszközei tekintetében a bírósághoz fordulást, azzal az indokkal, hogy e pénzeszközök nem a szuverén célokat szolgáló vagyontárgyak körébe tartoznak.²¹

21 — A National Iranian Oil company revenues from Oil Sales ügyben 1983. április 12-én hozott ítélet (ILR 215,243).

55. Negyedszer a Kala Naft emlékeztet a 2010/413 határozat (25) preambulumbekzdésére, amely szerint a „[határozat] tiszteletben tartja az alapvető jogokat és betartja különösen [a Chartában] elismert elveket, mindenekelőtt a hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való jogot, a tulajdonhoz való jogot, valamint a személyes adatok védelméhez való jogot. E határozatot az említett jogokkal [...] összhangban kell alkalmazni”, valamint a Tanács 2010. július 29-i levelének francia bekezdésére, amelyben tájékoztatta a Kala Naftot a listára való felvételéről, és amely kiemelte, hogy:

„[...] your attention is also drawn to the possibility of challenging the Council’s decision before the General Court of the European Union, in accordance with the conditions laid down in Article 275, 2nd paragraph, and Article 263, 4th and 6th paragraphs, of the Treaty on the Functioning of the European Union.”

56. Ötödször a Kala Naft előadja, hogy amennyiben közjogi jogalanynak kellene tekinteni, akkor a vele szemben hozott minden korlátozó intézkedés jogellenes lenne, mivel ellentétes az EUMSZ 215. cikk (2) bekezdésével, amely a korlátozó intézkedéseket csak az egyes természetes és jogi személyekkel, csoportokkal vagy nem állami, illetve államisággal nem rendelkező entitásokkal szemben teszi lehetővé.

B – Értékelés

57. A Tanácsnak az első jogalapja alátámasztása érdekében előterjesztett érvelése szerint a Kala Naft az iráni államhoz tartozó jogalanyként nem jogosult az uniós bíróság előtt az alapvető jogokhoz kapcsolódó védelmekre és garanciákra hivatkozni, legyen szó eljárási, illetve anyagi jogokról. Mivel itt a Kala Naft Törvényszékhez benyújtott keresete elfogadhatóságának egyik feltételéről van szó, amely az eljárásgátló okok fennállása miatti elfogadhatatlanság körébe tartozik, a Tanács azt kifogásolja, hogy a Törvényszék e kérdést a hivatkozott jogalapok megalapozottsága, nem pedig elfogadhatósága szempontjából vizsgálta. Előadja, hogy a Törvényszéknek elfogadhatatlannak kellett volna nyilvánítania a Kala Naft keresetének egészét, míg a Bizottság a maga részéről úgy véli, hogy a Törvényszéknek csak részlegesen kellett volna elfogadhatatlannak nyilvánítania a keresetet, annyiban, amennyiben a tulajdonhoz való jog megsértésére alapított jogalapra vonatkozott.

58. Álláspontom szerint a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor úgy vázolta fel azt a kérdést, hogy egy harmadik országhoz tartozó jogalany hivatkozhat-e az alapvető jogokhoz kapcsolódó védelmekre és garanciákra, mint az ügy érdemére, nem pedig az elfogadhatóságra vonatkozó kérdést.

59. Mivel ugyanis vitathatatlan volt, hogy a Kala Naft keresete az EUMSZ 275. cikk második bekezdése alá tartozik, valamint a társaság jogosult kifogásolni az uniós bíróság előtt a listán való szerepeltetését, mert ez az intézkedés az EUMSZ 263.cikk negyedik bekezdése értelmében őt közvetlenül és személyében érintette, és eljáráshoz fűződő érdekét nem vitatták, a Törvényszék megalapozottan tekinthette úgy, hogy az a kérdés, hogy a Kala Naft hivatkozhat-e az alapvető jogokhoz kapcsolódó védelmekre és garanciákra, kívül esik a kereset elfogadhatósága feltételeinek vizsgálatán, és a jogvita érdeméhez tartozik. Álláspontom szerint olyan kérdésről van szó, amelynek – ha a felek az eljárás során időben vetik fel – adott esetben a hivatkozott jogalapok megalapozottságának vizsgálata keretébe illeszkedő előzetes értékelés tárgyát kellett volna képeznie.

60. Mivel a Tanács és a Bizottság érvelését először a Törvényszék előtt tartott tárgyaláson ismertették, anélkül hogy ezek az intézmények hivatkoztak volna arra, hogy az az eljárás során kiderült jogi vagy ténybeli körülményeken alapult, az valóban a Törvényszék eljárási szabályzata 48. cikke 2. §-ának első bekezdése értelmében vett új jogalapot jelentett, amelyet a Törvényszék megalapozottan nyilvánítottak elfogadhatatlannak.

61. A Tanács és a Bizottság által az EJEE 34. cikkére való hivatkozás – amely cikk nem ismeri el az Emberi Jogok Európai Bírósága előtt a kormányzati szervek által benyújtott keresetek elfogadhatóságát – nem releváns. Ahogy a Törvényszék nemrégiben rámutatott,²² az EJEE 34. cikke olyan eljárási rendelkezés, amely nem alkalmazandó az uniós bíróságok előtt folyó eljárásokra. Másrészt az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlata szerint e rendelkezés célja annak elkerülése, hogy az EJEE valamely részes állama egyszerre felperes és alperes legyen az említett bíróság előtt.²³ Egy ilyen érvelés nem ültethető át az uniós jog szerinti megsemmisítés iránti peres eljárásra. E jogban az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése határozza meg a megsemmisítés iránti keresetek elfogadhatóságának feltételeit, amelyek e jogban sajátosak, és az EJEE 34. cikkében megjelenőtől eltérő logikát tükröznek. Nem lehet a harmadik országhoz tartozó jogalanyok által a korlátozó intézkedésekkel szemben benyújtott keresetek elfogadhatóságát egy további – negatív – feltételhez kötni, mégpedig ahhoz, hogy ne hivatkozzanak az alapvető jogok megsértésére.

62. A kereset elfogadhatósága és érdeme közötti minősítési kérdésen túl az az állítás, amely szerint a Kala Naft-hoz hasonló jogalany nem hivatkozhat az uniós bíróság előtt alapvető jogainak megsértésére annak érdekében, hogy kifogásolja a vele szemben alkalmazott korlátozó intézkedést, álláspontom szerint nyilvánvalóan téves.

63. Ahogy a Tanács bizonyította,²⁴ a Kala Naft a NIOC iráni közjogi jogalannyal – tehát közvetve az iráni állammal – bizonyos számú szervezeti és működési kapcsolatot tart fenn, amelyek alapján úgy tekinthető, hogy az iráni államhoz tartozik, vagy legalábbis úgy, hogy nem önállóan, hanem ezen állam javára jár el. Ahogy az egyértelműen kitűnik alapszabálya 3.1. cikkéből, e beszerző szerv célja az iráni kőolajügyi miniszter által elhatározott politikák végrehajtása.

64. E megállapítás azonban álláspontom szerint nem akadályozza meg azt, hogy egy ilyen jogalany az uniós bíróság előtt alapvető jogainak megsértésére hivatkozzon annak érdekében, hogy vitassa a vele szemben alkalmazott korlátozó intézkedés jogszerűségét. Mivel tudjuk, hogy a korlátozó intézkedésekkel szemben benyújtott keresetek elsődlegesen az olyan alapvető jogok megsértésére vonatkozó jogalapokon alapulnak, mint a védelemhez való jog, a hatékony bírói jogvédelemhez való jog, illetve a tulajdonhoz való jog, a Tanács álláspontja egyszerűen azt eredményezi, hogy megfosztjuk a valamilyen címen harmadik országtól függő személyeket és szervezeteket a hatékony jogorvoslathoz való joguktól.

65. Ezenkívül ez az állítás több elsődleges jogi rendelkezés alapján is könnyen elvethető.

66. Az EUMSZ 215. cikk jelenti azt a jogalapot, amely alapján a Tanács harmadik országokkal, harmadik országokhoz kapcsolódó személyekkel és szervezetekkel, valamint nem állami, illetve államisággal nem rendelkező entitásokkal szemben korlátozó intézkedéseket fogadhat el.

22 — Lásd a fent hivatkozott Bank Mellat kontra Tanács ügyben hozott ítélet 38. pontját, valamint a Bank Saderat Iran kontra Tanács ügyben hozott ítélet 36. pontját.

23 — Lásd ebben az értelemben az EJEB 2007. december 13-i, az Iráni Iszlám Köztársaság Hajózási Társasága kontra Törökország ítéletét (Ítéletek és Határozatok Tára 2007-V, 81. §.).

24 — Lásd a jelen indítvány 44. és 46. pontját.

67. Amikor a korlátozó intézkedések célja – mint a jelen ügyben is – az, hogy nyomást gyakoroljanak egy harmadik országra, e fellépés magában foglalhatja olyan személyek és szervezetek pénzeszközeinek befagyasztását, amelyek az érintett harmadik ország rendszerével állnak kapcsolatban.²⁵ Semmi sem utal arra, hogy az ilyen személyeket vagy szervezeteket az uniós fellépéssel célzott harmadik országgal fennálló kapcsolataik miatt szűkebb körű jogi garanciáknak kell megilletniük, mint amilyenek azok a garanciák, amelyekre egy harmadik országgal ilyen kapcsolatban nem álló személyek vagy szervezetek hivatkozhatnak. E tekintetben megállapítom, hogy azáltal, hogy az EUMSZ 215. cikk (3) bekezdése előírja, hogy „[a]z ebben a cikkben említett jogi aktusokban rendelkezni kell a szükséges jogi biztosítékokról”, az említett cikk nem alkalmaz ilyen megkülönböztetést. Emellett az Európai Unió működéséről szóló szerződés 75. és 215. cikkéről szóló nyilatkozat²⁶ emlékeztet a korlátozó intézkedések által érintett természetes személyek és más jogalanyok alapvető jogai és szabadságai tiszteletben tartásának szükségességére, anélkül hogy különbséget tenne köztük annak alapján, hogy fenntartanak-e többé-kevésbé szoros kapcsolatokat harmadik országgal, esetleg annak részei-e.

68. Ezenkívül rámutatok arra – a Törvényszékhez hasonlóan fent hivatkozott Bank Mellat kontra Tanács ügyben hozott ítéletében, valamint Bank Saderat Iran kontra Tanács ügyben hozott ítéletében²⁷ –, hogy sem a Charta, sem a szerződések nem tartalmazzak olyan rendelkezéseket, amelyek az államokhoz tartozó jogi személyeket kizárják az alapvető jogok védelméből. Éppen ellenkezőleg, a Chartának a Kala Naft által hivatkozott jogalapok vonatkozásában releváns rendelkezései, és különösen a 17., 41. és 47. cikke „[m]indenki” jogait biztosítja, amely megfogalmazás a jogi személyeket, így e társaságot is magában foglalja.

69. Ugyanezt a megállapítást lehet tenni a másodlagos jog kapcsán, hivatkozással a 2010/413 határozat (25) preambulumbekzdésére, amely szerint e határozat „tiszteletben tartja az alapvető jogokat és betartja különösen [a Chartában] elismert elveket, mindenekelőtt a hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való jogot, a tulajdonhoz való jogot, valamint a személyes adatok védelméhez való jogot. E határozatot az említett jogokkal és elvekkel összhangban kell alkalmazni”.

70. Az egyetlen olyan korlát, amelyre rá tudok mutatni azzal kapcsolatban, hogy egy harmadik országhoz tartozó jogalany hivatkozhat-e az alapvető jogokhoz kapcsolódó védelmekre és garanciákra, az az, hogy ahhoz, hogy e védelmekre és garanciákra hasznosan lehessen hivatkozni, azokat hozzá kell igazítani az azokra hivatkozó természetes vagy jogi személy jellegéhez.

71. Végül hangsúlyozni kell, hogy a Tanács és a Bizottság által képviselt álláspont annál is meglepőbb, mivel nyíltan ütközik a Szerződésekben szereplő azon előírással, amely szerint az Unió nemzetközi szintű fellépése során tiszteletben kell tartani az alapvető jogokat. E tekintetben elegendő az EUSZ 21. cikkel összefüggésben értelmezett EUMSZ 205. cikkre hivatkozni.

72. Figyelemmel e körülmények összességére, egy ilyen álláspontot egyértelműen el kell vetni, és a Tanács által hivatkozott első jogalapot, mint megalapozatlant, el kell utasítani.

25 — A C-548/09. P. sz., Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2011. november 16-án hozott ítélet (EBHT 2011., I-11381. o.) 69. pontja. Ahogy Mengozzi főtanácsnok rámutatott az ítélet alapjául szolgáló ügyben ismertetett indítványában, „valamennyi közpolitika helyébe egyértelműen és egyre inkább olyan, az államtól elkülönült személyiséggel rendelkező, de az államhoz és az állam által követett közpolitikákhoz kellő mértékben kapcsolódó személyek és szervezetek cselekvése, illetve támogatása lép, hogy azokra harmadik országot célzó korlátozó intézkedések vonatkozhassanak” (67. pont). Lásd még a C-376/10. P. sz., Tay Za kontra Tanács ügyben 2012. március 13-án hozott ítéletet, amely szerint „a »harmadik országnak« az EK 60. és az EK 301. cikk értelmében vett fogalma magában foglalhatja az ilyen ország vezetőit, valamint a hozzájuk kötődő, illetőleg általuk közvetlenül vagy közvetetten irányított személyeket vagy szervezeteket is” (43. pont és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 — A 2007. december 13-án aláírt, a Lisszaboni Szerződést elfogadó kormányközi konferencia záróokmányához csatolt 25. nyilatkozat (HL 2008. C 115., 346. o. és HL 2012. C 326., 348. o.).

27 — 36., illetve 34. pont.

73. Általánosabb jelleggel véleményem szerint célszerű lenne, ha a Bíróság megragadná a jelen ügy által nyújtott alkalmat annak érdekében, hogy véget vessen annak a Tanács és a Bizottság által más keresetek kapcsán többször képviselt, és a Törvényszék által a Tay Za kontra Tanács ügyben 2010. május 19-én hozott ítéletben²⁸ elfogadott elgondolásnak, amely szerint az alapvető jogok, és különösen a védelemhez való jog nem alkalmazandó egy harmadik országgal szembeni korlátozó intézkedések rendszerének elfogadásáról szóló rendelet mellékletében megjelölt személyekre és szervezetekre.²⁹ Ez az érvelés a megtámadott ítélet 86–91. pontjának tárgya. Egy álláspontom szerint mesterséges megkülönböztetésen alapul a korlátozó intézkedések által saját tevékenységeik okán érintett személyek és szervezetek, illetve az ilyen intézkedések által amiatt érintett személyek és szervezetek között, hogy a személyek és szervezetek általános kategóriájába tartoznak. Csak az első csoportba tartozók hivatkozhatnak a védelemhez való jogra.

74. Noha a Törvényszék a megtámadott ítéletben kielégítő eredményre jut, amennyiben elismeri azt, hogy a Kala Naft hivatkozhat a védelemhez való jog tiszteletben tartásának elvére, a Törvényszék által az említett ítélet 88. pontjában követett érvelés nem tűnik helyesnek. A Törvényszék megállapítja, hogy a fent hivatkozott Tay Za kontra Tanács ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben érintett személyektől eltérően a Kala Nafta „azért vonatkoznak a korlátozó intézkedések, mert feltehetően ő maga működött közre az atomfegyverek elterjedésében [helyesen: hozzájárult az atomfegyverek elterjedéséhez], nem pedig az Iráni Iszlám Köztársasággal kapcsolatban álló személyek és szervezetek egy általános kategóriájához való tartozása okán”. Hitelt ad tehát annak az elgondolásnak, amely szerint különbséget kell tenni a személyek és szervezetek két kategóriája között abból a szempontból, hogy hivatkozhatnak-e a védelemhez való jogra. Márpedig a jelen ügy mutatja, hogy egy ilyen megkülönböztetés nem releváns. Ahogy ugyanis később lesz alkalmam kifejteni, a Kala Naftnak az iráni állammal fenntartott szervezeti és működési kapcsolatai éppen az egyik olyan körülményt jelentik, amelyek alapján úgy lehet tekinteni, hogy segítséget nyújt az iráni nukleáris programhoz.

75. Érvelése megalapozása érdekében a Törvényszék a védelemhez való jog kapcsán arra az állításra szorítkozhatott volna, amely szerint ilyen megkülönböztetést az uniós jogalkotó nem írt elő. Így megalapozottan mutatott rá arra a megtámadott ítélet 90. pontjában, hogy „a 2010/413 határozat 24. cikkének (3) és (4) bekezdése, a 423/2007/[EK] rendelet³⁰ 15. cikkének (3) bekezdése, valamint a 961/2010 rendelet 36. cikkének (3) és (4) bekezdése olyan rendelkezéseket ír elő, amelyek biztosítják az e jogszabályok alapján elfogadott korlátozó intézkedésekkel érintett jogalanyok védelemhez való jogát”, valamint, hogy „[e] jog tiszteletben tartásának az uniós bíróság felülvizsgálata alá kell tartoznia”.

IV – A második, a korlátozó intézkedés indokolásával, a Kala Naft védelemhez való jogával és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogával, valamint az indokolás megalapozottságával kapcsolatos jogalapról

76. Második, három részből álló jogalapjával a Tanács a megtámadott ítélet következő pontjait kifogásolja.

77. Három indok igazolta a korlátozó intézkedések alkalmazását a Kala Nafttal szemben. A megtámadott ítéletben a Törvényszék mint megalapozatlant elutasította az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapot, amennyiben az a Tanács által hivatkozott első és második indokot érintette. Ami az első indokot illeti, úgy tekintette, hogy a szolgáltatott indokolás lehetővé tette a Kala Naft számára a vitatott jogi aktusok megalapozottságának vizsgálatát, a Törvényszék előtti védekezést, a

28 — A T-181/08. sz. ügyben hozott ítélet (EBHT 2010., II-1965. o.) 121–123. pontja.

29 — E kérdéssel kapcsolatban egyetérték a Mengozzi főtanácsnok által a fent hivatkozott Tay Za kontra Tanács ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyre vonatkozó indítvány 55–58. pontjában elvégzett elemzéssel.

30 — Az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló, 2007. április 19-i tanácsi rendelet (HL L 103., 1. o.).

Törvényszék számára pedig, hogy gyakorolja felülvizsgálati jogkörét.³¹ Ami a második indokot illeti, a Törvényszék úgy vélte, hogy az lehetővé tette a Kala Naft számára, hogy vitassa az állítólagos beszerzésre tett kísérlet ténylegességét, és hivatkozhatson arra, hogy az általa használt nagyon tartós ötvözetből készült tolózárat nem csak a nukleáris iparban használják.³²

78. Helyt adott ugyanakkor ugyanezen jogalapnak a harmadik indok tekintetében, erre a következő magyarázatot adva:

„79. Ezzel ellentétben a harmadik ok, amely szerint a felperes kapcsolatban áll az iráni nukleáris programban részt vevő társaságokkal, elégtelen, mivel nem teszi számára érthetővé, hogy mely jogalanyokkal milyen típusú kapcsolat róható fel ténylegesen a számára, ezért nincs lehetősége ezen állítás megalapozottságát ellenőrizni és azt a lehető legaprólékosabban vitatni.”

79. A Törvényszék következőképpen a megtámadott ítélet 80. pontjában úgy döntött, hogy „a megtámadott jogi aktusokat meg kell semmisíteni, amennyiben azok a harmadik okot érintik”. Ezt követően, a megtámadott ítélet 81. pontjában kiemelte, hogy „[a]mennyiben az érintett három ok önálló, ebből a megállapításból nem következik a megtámadott jogi aktusok megsemmisítése, amennyiben korlátozó intézkedéseket határoznak meg a felperessel szemben. Mindazonáltal a harmadik okot nem lehet figyelembe venni a többi jogalap, különösen pedig a nyolcadik, a tények hibás értékelésére vonatkozó jogalap vizsgálatakor”.

80. Ezt követően, a harmadik, a Kala Naft védelemhez való jogának és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogának megsértésére alapított jogalap vizsgálata keretében a Törvényszék válaszolt arra az érve, amellyel a Kala Naft előadta, hogy nem tekinthetett be a Tanács iratai között szereplő, rá vonatkozó bizonyítékokba és információkba, annak ellenére, hogy a 2010. szeptember 12-i levélben ezt kifejezetten kérte. E levélben a Kala Naft lényegében azt kérte, hogy a Tanács szolgáltasson neki „ésszerű mértékben részleteket” a figyelembe vett három indokot érintő információk tekintetében. Miután rámutatott, hogy a Tanács 2010. október 28-i levelében nem válaszolt e kérésére, a Törvényszék ebből azt a következtetést vonta le, hogy a Tanács megsértette a Kala Naft védelemhez való jogát, amikor nem válaszolt az iratokhoz való hozzáférés iránti kérelmére, amelyet az megfelelő időben terjesztett elő.³³ A Törvényszék ez alapján megállapította, hogy megsértették e társaság hatékony bírói jogvédelemhez való jogát, amely eredményeként helyt adott a harmadik jogalapnak, és ebből következően megsemmisítette a vitatott jogi aktusokat a Kala Naftot érintő részükben.

81. Rámutatva, hogy a Tanács előadása szerint iratanyaga nem tartalmazott más bizonyítékokat vagy információt, mint amelyek a vitatott jogi aktusok indokolásában szerepeltek, a Törvényszék célszerűnek tartotta „a pergazdaságosság és a gondos igazságszolgáltatás szempontjából” megvizsgálni a hetedik és nyolcadik jogalapot, amelyek az atomfegyverek elterjedéséhez való hozzájárulás fogalmával kapcsolatos téves jogalkalmazáson, illetve a Kala Naft tevékenységeivel kapcsolatos tények értékelésére vonatkozó hibán alapultak.

82. Az atomfegyverek elterjedéséhez való hozzájárulás fogalmával kapcsolatos téves jogalkalmazásra alapított hetedik jogalappal kapcsolatban a Törvényszék a következő érvelést követte:

„113. Így a [...] 77. pontból következően a Tanács által szolgáltatott első ok nem a felperes konkrét viselkedésén, azaz az atomfegyverek elterjedésében való közreműködésén [helyesen: atomfegyverek elterjedéséhez való hozzájáruláson] alapul. Valójában azon a megállapításon alapul, amely szerint a felperes a [NIOC] csoport beszerző szerveként különleges kockázatot jelent a közreműködésre vonatkozóan.

31 — A megtámadott ítélet 77. pontja.

32 — A megtámadott ítélet 78. pontja.

33 — A megtámadott ítélet 98–101. pontja.

114. Márpedig a 2010/413 határozat 20. cikkének (1) bekezdése elrendeli az olyan »személyek és szervezetek« [...] pénzeszközei befagyasztását, akik, illetve amelyek az atomfegyverek elterjedéséhez »támogatást biztosítanak«. Ugyanígy a 423/2007 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése és a 961/2010 rendelet 16. cikke (2) bekezdésének a) pontja különösen azokat a jogalanyokat érinti, amelyek az atomfegyverek elterjedéséhez »támogatást biztosítanak«.
115. A jogalkotó által használt megfogalmazás azt vonja maga után, hogy a valamely jogalannyal szembeni korlátozó intézkedések elfogadása az atomfegyverek elterjedéséhez biztosított támogatása miatt [helyesen: korlátozó intézkedéseknek az atomfegyverek elterjedéséhez biztosított támogatása miatti elfogadása] feltételezi, hogy a jogalany korábban e kritériumhoz illeszkedő magatartást tanúsított. Ezzel ellentétben ilyen tényleges magatartás hiányában önmagában azon kockázat, hogy az érintett jogalany a jövőben atomfegyverek elterjedéséhez biztosít támogatást, nem elégséges.
116. Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésével, a 423/2007 rendelet 7. cikke (2) bekezdésével és a 961/2010 rendelet 16. cikke (2) bekezdésének a) pontjával ellentétes értelmezés elfogadásával a Tanács tévesen alkalmazta a jogot.
117. A Tanács e tekintetben azzal érvel, hogy az EUMSZ 215. cikk (1) bekezdése alapján felhatalmazással rendelkezik, hogy az egy harmadik országgal fennálló gazdasági és pénzügyi kapcsolatokat teljesen megszakítsa vagy vele szemben ágazati korlátozó intézkedéseket fogadjon el.
118. Mindazonáltal e körülmény a jelen esetben hatástalan. Ugyanis a [...] 116. pontban felsorolt azon rendelkezések, amelyeken a felperessel szemben elfogadott korlátozó intézkedések alapulnak, nem ilyen általános vagy ágazati intézkedésekről rendelkeznek, hanem egyedi intézkedésekről.
119. A fentiekre figyelemmel helyt kell adni a hetedik jogalapnak, következésképpen meg kell semmisíteni a megtámadott jogi aktusokat annyiban, amennyiben azok az első okot érintik.”
83. Végül a nyolcadik, a felperes tevékenységeit illető tényekkel kapcsolatos értékelési hibára alapított jogalap kapcsán a Törvényszék a következők szerint döntött:
- „120. Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy figyelemmel a második és hetedik jogalap [...] vizsgálatának eredményére, a jelen jogalap vizsgálata a Tanács által szolgáltatott második okra korlátozódik, amely azon alapul, hogy a felperes olyan nagyon tartós ötvözetből készült tolózár beszerzésére tett kísérletet, amely csak a nukleáris iparban használatos.
121. E vonatkozásban a felperes azzal érvel, hogy ellentétben a Tanács által a megtámadott jogi aktusok indoklásában előadottakkal, az általa beszerzett tolózárakat nem kizárólag a nukleáris iparban, hanem a kőolaj-, a földgáz- és a petrokémiai ágazatban is használják.
122. A Tanács, a Bizottság által támogatva, vitatja a felperes érveinek megalapozottságát. Azzal érvel, hogy utóbbi nem bizonyította, hogy soha nem tett kísérletet a csak a nukleáris iparban használatos tolózár beszerzésére.
123. Az ítélezési gyakorlat szerint azon jogi aktus jogszerűségének bírósági felülvizsgálata, amellyel korlátozó intézkedéseket fogadtak el valamely jogalany tekintetében, kiterjed az aktus indoklásaként felhozott tények és körülmények megítélésére, valamint azon bizonyítékok és információk vizsgálatára, amelyeken e megítélés alapszik. Vitatás esetén a Tanács feladata e bizonyítékok előterjesztése azoknak az uniós bíróság általi felülvizsgálata céljából (lásd ebben az értelemben a [T-390/08. sz.] Bank Melli kontra Tanács ügyben [2009. október 14-én] hozott ítélet [(EBHT 2009., II-3967. o.)] 37. és 107. pontját).

124. A jelen ügyben a Tanács nem terjesztett elő a második okra vonatkozó semmilyen információt vagy bizonyítékot a megtámadott jogi aktusok indokolásán kívül. Amint azt lényegében ő maga is elismeri, egyszerű, semmilyen bizonyítékkal alá nem támasztott állításokra hivatkozott, melyek szerint a felperes olyan nagyon tartós ötvözetből készült tolózár beszerzésére tett kísérletet, amely csak a nukleáris iparban használatos.
125. Ilyen körülmények között arra kell következtetni, hogy a Tanács nem bizonyította a második ok keretében hivatkozott állításokat.
126. Ennélfogva helyt kell adni a nyolcadik jogalapnak, amennyiben a Tanács által szolgáltatott második okot érinti, és meg kell semmisíteni a megtámadott jogi aktusokat annyiban, amennyiben ugyanezt az okot érintik.”

A – A felek érvelése

84. A Tanács először is azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor elkülönülten és önállóan, valamint eltérő megsemmisítési jogalapok szempontjából vizsgálta a Kala Naft listára való felvételét indokoló három körülményt. Az első indok különösen annak értékelése szempontjából releváns a többi, a Kala Naft kijelölését alátámasztó indokkal összefüggésben, hogy fennállt-e az atomfegyverek elterjedésének támogatása. Ennélfogva a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem vette figyelembe ennek az első indoknak az indokolás többi elemével fennálló kapcsolatát.

85. Másodszor a Tanács azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem vette megfelelően figyelembe a második és harmadik jogalap vizsgálata során azt a körülményt, hogy ezek az elemek bizalmas forrásokból származó információkon alapultak. Megjegyzi, hogy az Iráni Iszlám Köztársaság atomfegyverek elterjedésével kapcsolatos tevékenységei titkosak, azokat nem közölték a NAÜ-vel, és azokat a Biztonsági Tanács határozatait megsértve folytatták. A Kala Nafttal szemben az indokolás második és harmadik elemével kifogásolt tevékenységek szintén titkosak, és azok a bizonyítékok, amelyek alapján ezeket megállapították, bizalmas forrásokból származnak.

86. Márpedig egyes tagállamok kifogásolhatják a bizalmas forrásokból származó információk közlését, mivel az lehetővé teszi az ezen információkat szolgáltató személyek azonosítását, vagy azon módszer felfedését, amely révén az említett információkat megszerezték. Következésképpen az érintett személyek élete vagy biztonsága veszélybe kerülhet, illetve az ilyen információk megszerzésére alkalmazott módszert is kockáztathatják.

87. A Tanács arra is rámutat, hogy ezeket az információkat adott esetben egy harmadik ország bizalmas jelleggel szolgáltatta egy tagállam számára, és a harmadik ország megtagadta közlésük engedélyezését. Ilyen esetben is szükséges tiszteletben tartani az információk bizalmasságát, különben veszélyeztetnék a tagállamok és a harmadik országok közötti nemzetközi együttműködést.

88. A Tanács ebből azt a következtetést vonja le, hogy amikor egy tagállam arra tesz javaslatot, hogy egy személyt vagy szervezetet jelöljenek meg, ugyanakkor a megjelölés indokát alátámasztó vagy pontosító bizonyítékok vagy információk bizalmas forrásokból származnak, e megjelölésre jogszerűen sor kerülhet kizárólag az e tagállam által javasolt indokolás alapján is. A Tanács rámutat, hogy ennek az indokolásnak objektíve valószínűnek kell lennie, ami a jelen ügyben fennáll.

89. A tárgyalás során az indokok objektíve valószínű jellegének bizonyítása érdekében a Tanács azt a Biztonsági Tanács 1929. (2010) számú határozatának tizenhetedik preambulumbekzdésében is kiemelt körülményt hangsúlyozta, amely szerint „a petrokémia területén a kémiai folyamatok során használt berendezések és anyagok nagyon hasonlítanak a nukleáris fűtőanyag ciklusának egyes érzékeny tevékenységei során használt berendezésekhez és anyagokhoz”.

90. A Tanács szerint az általa képviselt megközelítés megfelel a tagállamok közötti, illetve a tagállamok és az uniós intézmények közötti kölcsönös bizalom elvének, amelyet az indokol, hogy az alapvető jogok tiszteletben tartására vonatkozó értékeket a tagállamok és az Unió is osztja. Másfelől az említett következtetés megfelel az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésének első albekezdésében előírt lojális együttműködés elvének is. Túlzás lenne tehát azt követelni, hogy egy tagállam akkor is közöljön bizonyítékokat és információkat, ha azok bizalmas forrásból származnak.

91. A Tanács egyebekben hivatkozik az Emberi Jogok Európai Bíróságának különböző, az EJEE 6. cikkének (1) bekezdésére vonatkozó ítéleteire, amelyekből kitűnik, hogy „a releváns bizonyítékok közléséhez való jog nem abszolút. Egy adott büntetőeljárásban versengő érdekek állhatnak fenn – mint a nemzetbiztonság vagy a megtorlás veszélyével szembesülő tanúk védelmének szükségessége vagy a jogsértések felderítésénél alkalmazott rendőri módszerek titkosságának megőrzése –, amelyeket a vádlott jogaival szemben mérlegelni kell”³⁴.

92. A Tanács szerint az Emberi Jogok Európai Bíróságának ezen, büntetőjogi vádak kapcsán tett megállapítása *a fortiori* érvényes a jelen fellebbezésben szereplő korlátozó intézkedések esetében is, mivel azok nem büntetőszankciók, hanem megelőző jellegű intézkedések.³⁵

93. A fenti okok összessége miatt a Tanács azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy tekintette, hogy bizonyítékokat kell előterjesztenie az indokolás második elemének (azaz a Kala Naft olyan nagyon tartós ötvözetből készült tolózár beszerzésére tett kísérlete, amely csak a nukleáris iparban használatos) alátámasztása, illetve ezen indokolás harmadik elemének (azaz, hogy a Kala Naft kapcsolatban áll Irán nukleáris programjában részt vevő vállalatokkal) pontosítása érdekében. A Tanács úgy véli továbbá, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy döntött, hogy a Tanács megsértette a Kala Naft védelemhez való jogát azáltal, hogy nem válaszolt az arra irányuló kérelmére, hogy tájékoztassák a terhére megállapított körülmények részleteiről.

94. Ezen érvekre válaszul a Kala Naft előadja először, hogy maga a Tanács tekintette úgy, hogy a vitatott jogi aktusok indokolásában szereplő egyes elemek önmagukban elegendők a határozata igazolására. A Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor elutasította a harmadik indokot, ráadásul a Tanács jogalapját el kell utasítani, mint új, és ezért elfogadhatatlan jogalapot.

95. Átvéve a Törvényszék által a megtámadott ítélet 114. és 115. pontjában alkalmazott érvelést, a Kala Naft másodszor azt állítja, hogy a lényegét tekintve hibás első indok nem támaszthatja alá a harmadik indokot.

96. Harmadszor a Kala Naft azt állítja, hogy még ha együtt is értelmezzük az első és a harmadik indokot, az utóbbi továbbra is homályos, mivel nem érthető, hogy a Tanács mely társaságokra és mely kapcsolatokra utal.

97. Ami a bizonyítékokat illeti, a Kala Naft úgy érvel, hogy a Tanács a bizonyítékok bizalmas jellegére csak a tárgyaláson hivatkozott. Új jogalapról van tehát szó, amelynek a Törvényszék általi vizsgálatát a Törvényszék eljárási szabályzata 48. cikkének 2. §-a tiltja.

34 — Lásd az EJEB 2000. február 16-i, Jasper kontra Egyesült Királyság ítéletét, *Ítéletek és Határozatok Tára*, 2000-II, 52. §.; 2000. február 16-i, Rowe és Davis kontra Egyesült Királyság ítéletét, *Ítéletek és Határozatok Tára*, 2000-II, 61. §.; 2000. február 16-i, Fitt kontra Egyesült Királyság ítéletét, *Ítéletek és Határozatok Tára*, 2000-II, 45. §., és a 2007. április 24-i V. kontra Finnország ítéletét, 75. §.

35 — A Tanács e tekintetben hivatkozik a C-402/05. P. és C-415/05. P. sz., Kadi és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben 2008. szeptember 3-án hozott ítélet (EBHT 2008., I-6351. o.) 358. pontjára.

98. A fent hivatkozott Kadi és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben hozott ítéletre, valamint a Törvényszék Fulmen kontra Tanács ügyben 2012. március 21-én hozott ítéletére³⁶ hivatkozva a Kala Naft úgy érvel, hogy az uniós bíróság felülvizsgálhatja a pénzeszközök befagyasztására irányuló intézkedések jogszerűségét és megalapozottságát, anélkül hogy vele szemben a Tanács által felhasznált bizonyítékok és információk titkosságára vagy bizalmas jellegére lehetne hivatkozni.

99. A Kala Naft hangsúlyozza, hogy a Tanács nem közölt vele semmilyen információt. A Kala Naft emlékeztet arra, hogy a pénzeszközök befagyasztását az indokolta, hogy olyan berendezés beszerzésére tett kísérletet (nagyon tartós ötvözetből készült tolózárr), amelyet csak a nukleáris iparban használnak, és hogy kapcsolatban állt a nukleáris programban részt vevő vállalatokkal. A Kala Naft számára nem világos, hogy az információk közlése e tekintetben mennyiben jelentene kockázatot a Tanács vagy a tagállamok informátorainak biztonságára nézve. Álláspontja szerint az állítólagos bizalmas jelleg a kézzelfogható bizonyítékok hiányát leplezi, és megjegyzi, hogy a Tanács nem tesz javaslatot semmilyen olyan gyakorlati intézkedésre, amely lehetővé tenné a probléma megoldását, mint például a zárt ülésen történő közlés.

B – Értékelés

100. Kiindulásként közlöm, hogy nem értek egyet a Törvényszék által kifejtett érveléssel, és annak eredményével. E nézetkülönbség nagyrészt azzal magyarázható, hogy álláspontom szerint a Törvényszék nem vette kellő mértékben figyelembe azt az összefüggést, amelybe az Iráni Iszlám Köztársasággal szemben hozott korlátozó intézkedések illeszkednek, valamint ezen intézkedések megelőző jellegét.

1. Az Iráni Iszlám Köztársasággal szemben hozott korlátozó intézkedéseket igazoló általános összefüggés

101. Ezt az összefüggést egy, a Biztonsági Tanács 1929. (2010) számú határozatának negyedik preambulumbeközlésében szereplő megállapítás jellemzi, amely szerint „ahogy azt a [NAÜ] főigazgatójának jelentései megerősítették [...] Irán nem függesztett fel teljes mértékben és tartósan minden, dúsítási, újrafeldolgozási vagy nehézzvízzel kapcsolatos tevékenységet [...], továbbá nem működött együtt a NAÜ-vel azon folyamatban levő, aggasztó kérdések kapcsán, amelyeket egyértelművé kell tenni annak érdekében, hogy kizárják nukleáris programjának esetleges katonai vetületét, valamint nem hozta meg a NAÜ Kormányzó Tanácsa által előírt egyéb intézkedéseket, és nem felelt meg a Biztonsági Tanács 1696. (2006), 1737. (2006), 1747. (2007) és 1803. (2008) számú határozataiban szereplő rendelkezéseknek”. E megállapításra figyelemmel a Biztonsági Tanács többek között az 1929. (2010) számú határozat 5. pontjában úgy dönt, hogy „Iránnak azonnal teljes mértékben és fenntartás nélkül teljesítenie kell az általa a NAÜ-vel kötött biztosítéki megállapodás [NPT³⁷] értelmében őt terhelő kötelezettségeket”.

102. Szembesülve azzal, hogy az Iráni Iszlám Köztársaság továbbra is megtagadja e határozatok végrehajtását és a NAÜ-vel való együttműködést, a Biztonsági Tanács kénytelen volt nyomást gyakorolni erre az államra, annak érdekében, hogy meggyőzze, hogy teljesítse nemzetközi kötelezettségeit. Az ennek érdekében elhatározott intézkedéseket addig kell fenntartani, amíg a Biztonsági Tanácsnak – az együttműködésnek az Iráni Iszlám Köztársaság által kinyilvánított megtagadása miatt – nem állnak rendelkezésére arra vonatkozó garanciák, hogy ezen állam nukleáris programja kizárólag békés célokat szolgál.

36 — A T-439/10. és T-440/10. sz. egyesített ügyekben hozott ítélet.

37 — Az Irán és a NAÜ között létrejött, az atomsorompó-szerződésről kapcsolatos biztosítéki intézkedések alkalmazásáról szóló megállapodás (INFCIRC/214), amely 1974. május 15-én lépett hatályba.

103. Amellett, hogy céljuk, hogy nyomást gyakoroljanak az Iráni Iszlám Köztársaságra annak érdekében, hogy arra ösztönözzék, tartsa tiszteletben nemzetközi kötelezettségeit, a Biztonsági Tanács által elhatározott korlátozó intézkedések, amint az az 1929. (2010) számú határozat huszonegyedik preambulumbekkezdéséből kitűnik, annak megakadályozására irányulnak, hogy ez az állam nukleáris és rakéta programját támogató érzékeny technológiákat fejlesszen ki.

104. E határozat tehát, a korábbiakhoz hasonlóan, az atomfegyverek elterjedésének az iráni nukleáris program által jelentett veszélyére – és e veszély megelőzésére – helyezi a hangsúlyt.³⁸

105. Az 1929. (2010) számú határozat által előírt megelőző intézkedések között szerepel – annak 21. pontjában, a korábbi határozatokban előírtak meghosszabbítása keretében³⁹ – azon pénzeszközök és gazdasági források befagyasztása, amelyek kapcsán az államok olyan információkkal rendelkeznek, amelyek ésszerű indokokat szolgáltatnak számukra, hogy úgy tekintsék, hogy azok hozzájárulhatnak az Iráni Iszlám Köztársaságnak az atomfegyverek elterjedésének veszélyével járó tevékenységeihez, és az atomfegyverek célba juttatására szolgáló rendszerek fejlesztéséhez.

2. Az Iráni Iszlám Köztársasággal szemben hozott korlátozó intézkedések megelőző jellege

106. A Bíróság egyértelműen elismerte az Iráni Iszlám Köztársasággal szemben hozott intézkedések megelőző jellegét. A fent hivatkozott Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben hozott ítéletében megállapította, hogy „[a 423/2007] rendelet preambulumbekkezdéseiből és rendelkezései összességéből kitűnik, hogy a rendelet célja gazdasági korlátozó intézkedések révén az ezen állam által az atomenergia területén elfogadott politika megakadályozása vagy lelassítása, tekintettel az azáltal jelentett veszélyre”⁴⁰. Rámutatott, hogy „nem az atomfegyverek elterjedésével kapcsolatos általános tevékenység a küzdelem tárgya, hanem az iráni nukleáris fejlesztési program sajátos kockázatai”⁴¹.

107. Az Afrasiabi és társai ügyben 2011. december 21-én hozott ítéletében⁴² a Bíróság úgy döntött, hogy „egyértelműen kitűnik mind az 1737. (2006) számú határozatból – különösen annak 2. és 12. pontjából –, mind a 2007/140/KKBP közös álláspontból⁴³ – különösen annak (1) és (9) preambulumbekkezdéséből –, hogy az Iráni Iszlám Köztársasággal szemben elfogadott korlátozó intézkedések megelőző célúak abban az értelemben, hogy az »atomfegyverek elterjedése veszélyének« megakadályozására törekszenek ebben az államban”⁴⁴.

108. Érdekes megjegyezni, hogy a Bíróság ebből a megállapításból közvetlen következtetést vont le a 423/2007 rendelet 1. cikkének i) pontja értelmében vett „gazdasági források” fogalmának értelmezését illetően. A Bíróság eszerint úgy tekintette, hogy figyelembe véve az Iráni Iszlám Köztársasággal szemben elfogadott korlátozó intézkedések megelőző jellegét, „[e fogalom] alkalmazása szempontjából a releváns kritérium abban a *lehetőségben* rejlik, hogy a szóban forgó eszközt olyan pénzeszközök, áruk vagy szolgáltatások megszerzésére fogják felhasználni, amelyek hozzájárulhatnak az atomfegyverek Iránban való elterjedéséhez”⁴⁵. A 423/2007 rendeletnek a valamely listán szereplő személyek és szervezetek számára pénzeszközök vagy gazdasági források rendelkezésre bocsátásának tilalmáról szóló 7. cikke (3) bekezdésének értelmezése érdekében a Bíróság figyelembe vette, hogy az említett rendelet 1. cikkének i) pontja szerinti eszköz „önmagában azzal a kockázattal jár, hogy azt *visszaélésszerűen* az

38 — Lásd többek között az 1929. (2010) számú határozat tizenhatodik, tizenhetedik és huszonkettedik preambulumbekkezdését.

39 — Lásd többek között az 1737. (2006) számú határozat 12. pontját.

40 — 68. pont.

41 — Ua.

42 — A C-72/11. sz. ügyben hozott ítélet (EBHT 2011., I-14285. o.).

43 — Az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló, 2007. február 27-i 2007/140/KKBP közös álláspont (HL L 61., 49. o.).

44 — A fent hivatkozott Afrasiabi és társai ügyben hozott ítélet 44. pontja.

45 — Uo. 46. pont. Kiemelés tőlem.

atomfegyverek Iránban való elterjedésének támogatására használják fel”⁴⁶, és hangsúlyozta „[az ügyben szóban fogóhoz hasonló olvasztókemence] által a nukleáris rakéták összetevőinek gyártásához, és következésképpen az atomfegyverek Iránban való elterjedéséhez való hozzájáruláshoz kínált felhasználási [lehetőséget]”⁴⁷.

109. Ezt az elővigyázatosság elvének megfelelő megközelítést – amelynek lényege, hogy a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó uniós jogi rendelkezések értelmezésénél az indokolás középpontjába a korlátozó intézkedések megelőző jellegét helyezi – álláspontom szerint a Bíróságnak is követnie kell.

110. Ennek megfelelően a Bíróságnak, ha következetes kíván maradni a fent hivatkozott Afrasiabi és társai ügyben hozott ítéletben hozott döntéséhez, és értelmet kíván adni a korlátozó intézkedések megelőző jellegére való ismételt hivatkozásoknak, figyelembe kell vennie – ahogy azt majd alább alkalmam lesz kifejtetni –, hogy a korlátozó intézkedések e megelőző jellege a Bíróság felülvizsgálatának többek között annak érdekében való kiigazítását igényli, hogy értékelje, hogy valamely személyt vagy szervezetet úgy kell-e tekinteni, hogy támogatja az atomfegyverek elterjedését.

3. A Kala Naft megjelölését eredményező sajátos összefüggés

111. Annak érdekében, hogy megelőzzék az atomfegyverek elterjedésének az iráni nukleáris program által jelentett veszélyét, és fokozzák az Iráni Iszlám Köztársaságra gyakorolt nyomást, az 1929. (2010) számú határozat kibővítette a korábbi korlátozó intézkedések hatályát, és kiegészítő korlátozó intézkedéseket írt elő ezen állammal szemben.

112. Ennek érdekében megjelölt több olyan gazdasági ágazatot, amelyek tevékenységei alkalmasak arra, hogy hozzájáruljanak az atomfegyverek elterjedésének veszélyével járó nukleáris tevékenységekhez. Ezek közé az ágazatok közé tartozik többek között az energiaágazat, és különösen a földgáz- és kőolajipar.

113. Az 1929. (2010) számú határozat tizenhetedik preambulumbekzdése egyértelműen megjelöli, hogy ez az ágazat miért került célkeresztbe. A Biztonsági Tanács ugyanis ebben a preambulumbekzdésben hangsúlyozza „[az Iráni Iszlám Köztársaság] által az energiaágazatából szerzett bevételek, valamint az atomfegyverek elterjedésének veszélyével járó nukleáris tevékenységei finanszírozása közötti lehetséges kapcsolatot”, valamint, hogy „a petrokémia területén a kémiai folyamatok során használt berendezések és anyagok nagyon hasonlítanak a nukleáris fűtőanyag ciklusának egyes érzékeny tevékenységei során használt berendezésekhez és anyagokhoz”.

114. Az Iráni Iszlám Köztársaság energiaágazata tehát azon ágazatok közé tartozik, amelyekre a korlátozó intézkedések irányulnak, azon kettős okból, hogy olyan bevételeket biztosít ezen állam számára, amelyek az atomfegyverek elterjedésének veszélyével járó nukleáris tevékenységek finanszírozására használhatók, valamint, hogy a petrokémiai ipar által felhasznált áruk felhasználhatók az iráni nukleáris program fejlesztésére is.

115. Ezt az ágazatot tehát különösen célozzák a korlátozó intézkedések, azon kockázat miatt, amelyet az atomfegyverek elterjedése szempontjából jelent.

46 — Uo. 47. pont. Kiemelés tőlem.

47 — Uo. 48. pont. Kiemelés tőlem.

116. Az iráni energiaágazat kockázatos helyzetének e kiemelését az Európai Tanács is átvette a 2010. június 17-i következtetéseiben, amelyekben felhívta a Tanácsot, hogy fogadjon el az 1929. (2010) számú határozatban előírtakat végrehajtó intézkedéseket, valamint kísérő intézkedéseket. Azon ágazatok között, amelyekre ezen intézkedéseknek vonatkozniuk kellett, szerepelnek „a földgáz és kőolaj kulcsfontosságú ágazatai, az ezen ágazatokhoz kapcsolódó új befektetések, technikai segítségnyújtás és technológia-, berendezés- és szolgáltatásátadás tilalmával”⁴⁸.

117. Az Európai Tanács e következtetéseinek megfelelően a 2010/413 határozat a 4. cikkének (1) bekezdésében azt írta elő, hogy tilos „az iráni kőolaj- és földgázipar [több kulcsfontosságú ágazata], illetve az ezen ágazatokban Iránon kívül működő iráni vagy iráni tulajdonban lévő vállalatok számára nagy fontosságú berendezéseknek és technológiáknak a tagállamok állampolgárai általi, vagy a tagállamok területéről történő, vagy a tagállamok joghatósága alá tartozó vízi vagy légi járművek felhasználásával való eladása, szállítása vagy átadása, függetlenül attól, hogy az adott berendezés vagy technológia a tagállamok területéről származik-e”.

118. Ezt az intézkedést kiegészítve a 2010/413 határozat további személyek és szervezetek pénzeszközeinek és gazdasági forrásainak befagyasztására irányuló intézkedéseket is előírt, valamint kiegészítő korlátozásokról rendelkezett a kettős felhasználású árukra és technológiákra nézve.

119. A 961/2010 rendelet a 2010/413 határozat által előírt kiegészítő korlátozó intézkedéseket hajtotta végre. A VI. mellékletében ennek megfelelően tartalmazza az iráni kőolaj- és földgáziparnak a rendelet 8. cikkének (2) bekezdésében felsorolt kulcsfontosságú ágazatai számára jelentős berendezések és technológiák jegyzékét. Pontosítja emellett a kettős felhasználású áruk és technológiák kereskedelmére vonatkozó kiegészítő korlátozások hatályát, hivatkozva a kettős felhasználású áruk kivitelére, transzferjére, brókertevékenységre és tranzitjára vonatkozó közösségi ellenőrzési rendszer kialakításáról szóló, 2009. május 5-i 428/2009/EK rendeletre.⁴⁹

120. Másfelől, figyelemmel „az Irán[i Iszlám Köztársaság] által a nemzetközi békére és biztonságra jelentett különleges fenyegetésre”⁵⁰, a Tanács úgy vélte, hogy a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó listák kiigazítása szükséges.

121. Ez az az összefüggés, amelyben a Kala Naftot felvették a 2010/413 határozat II. mellékletében és a 961/2010 rendelet VIII. mellékletében szereplő személyek és szervezetek listájára. Erre az összefüggésre kettős törekvés jellemző, mégpedig egyrészt az arra való törekvés, hogy nyomást gyakoroljanak az Iráni Iszlám Köztársaságra, megbénítva annak egy számára jelentős, potenciálisan nukleáris programja fejlesztésére fordítható bevételi forrást jelentő stratégiai ágazatát.

122. Másrészt, figyelemmel a Biztonsági Tanács által a 1929. (2010) számú határozatában tett, a petrokémia területén a kémiai folyamatok során használt berendezéseknek és anyagoknak a nukleáris fűtőanyag ciklusának egyes érzékeny tevékenységei során használt berendezésekhez és anyagokhoz való hasonlóságára, valamint a kettős felhasználású áruk és technológiák kereskedelme korlátozásának szükségességére vonatkozó megállapításra, az uniós jogalkotó meg kívánta előzni annak kockázatát, hogy a kőolaj- és földgázágazathoz tartozó vállalkozásoknak szánt árukat és technológiákat valójában az Iráni Iszlám Köztársaság nukleáris tevékenységei érdekében használják fel. Ennek a szándéknak nem csupán az iráni kőolaj- és földgáziparban felhasználható kulcsfontosságú berendezések és technológiák kereskedelmére vonatkozó korlátozások felelnek meg, hanem az olyan jogalany pénzeszközeinek és gazdasági forrásainak befagyasztása is, mint a Kala Naft, amelynek tevékenysége abból áll, hogy árukat szerez be az ezen ágazatban működő vállalkozások számára.

48 — Az Európai Tanács következtetése II. mellékletének 4. pontja.

49 — HL L 134., 1. o.

50 — Lásd a 961/2010 rendelet (15) preambulumbekezdését.

123. E tekintetben emlékeztetek arra, hogy a Kala Naft feladata az, hogy a NIOC cégcsoportjának beszerző szerveként járjon el a kőolaj- és földgázipari, valamint petrokémiai tevékenységek területén.

124. A megtámadott ítéletben a Törvényszék olyan érvelést fejtett ki, amely nem terjed ki az összefüggés ezen elemeire, és nem veszi figyelembe, hogy megelőző, nem pedig megtorló intézkedés jogszerűségét kellett értékelni. E háttér figyelembevételének elmulasztása miatt a Törvényszék több ponton tévesen alkalmazta a jogot.

4. A Törvényszék téves jogalkalmazásának elemei

a) Az indokolási kötelezettségről

125. A jegyzékbe vétel okainak a listára felvett személlyel vagy entitással való közlésére irányuló kötelezettség kifejezetten szerepel a 2010/413 határozat 24. cikkének (3) bekezdésében, a 423/2007 rendelet 15. cikkének (3) bekezdésében és a 961/2010 rendelet 36. cikkének (3) bekezdésében.

126. A listára felvett személlyel vagy szervezettel közölt indoklás elegendő vagy elégtelen jellegének vizsgálatát illetően hivatkozni kell a Bíróságnak az uniós aktusokra vonatkozó indokolási kötelezettséggel kapcsolatos állandó ítélkezési gyakorlatára.⁵¹ Az indokolásnak lényegében lehetővé kell tennie, hogy az érdekelt megismerhesse a meghozott intézkedések indokait, a hatáskörrel rendelkező bíróság pedig gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét. Az indokolásnak meg kell jelölnie azokat a különös és konkrét okokat, amelyek miatt az illetékes hatóság úgy vélte, hogy az érintettnek korlátozó intézkedés hatálya alá kell tartoznia, úgy, hogy ez az indoklás lehetővé tegye, hogy az utóbbi megértse a vele szemben felrótt tényeket, és a hivatkozott indokok vitatása útján hatékonyan védekezhessen. Az indokolási kötelezettség tiszteletben tartásának lehetővé kell tennie az érintett számára, hogy hasznosan élhessen a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségekkel annak érdekében, hogy vitathassa a listára való felvételre vonatkozó döntés jogszerűségét.

127. Az indokolási kötelezettség a szóban forgó aktus jellegétől és azon összefüggéstől függően, amelyben azt elfogadták, eltérő. E kötelezettséget az eset összes körülményeire, így különösen a jogi aktus tartalmára, a felhívott indokok jellegére, és a címzettek vagy a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett egyéb személyek magyarázathoz fűződő érdekére tekintettel kell vizsgálni. Nem követelmény, hogy az indoklás az összes releváns ténybeli és jogi elemet tartalmazza, minthogy azt a kérdést, hogy egy jogi aktus indokolása megfelel-e a követelményeknek, nemcsak szövegére, hanem körülményeire, valamint az adott tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére is figyelemmel kell vizsgálni.⁵² Így különösen, a sérelmet okozó aktus indokolása megfelelő, ha az érintett előtt ismert olyan összefüggésben hozzák meg, amely lehetővé teszi számára a vele szemben hozott intézkedés jelentőségének megértését.⁵³

128. Miután felidézte ezt az ítélkezési gyakorlatot, a Törvényszék, úgy tekintve, hogy a Tanács három önálló okra hivatkozott, ezeket egyenként megvizsgálta. E vizsgálat eredményeként megállapította, hogy az első két ok megfelelő, de úgy vélte, hogy a harmadik elégtelen.

51 — Lásd többek között a C-539/10. P. és C-550/10. P. sz., Al-Aqsa kontra Tanács és Hollandia kontra Al-Aqsa egyesített ügyekben 2012. november 15-én hozott ítélet 138. és azt követő pontjait, valamint a C-417/11. P. sz., Tanács kontra Bamba ügyben 2012. november 15-én hozott ítélet 49. és azt követő pontjait.

52 — Lásd többek között a fent hivatkozott Al-Aqsa kontra Tanács és Hollandia kontra Al-Aqsa egyesített ügyekben hozott ítélet 139. és 140. pontját, valamint a fent hivatkozott Tanács kontra Bamba ügyben hozott ítélet 53. pontját.

53 — Lásd többek között a fent hivatkozott Tanács kontra Bamba ügyben hozott ítélet 54. pontját.

129. Ebből következően a megtámadott ítélet 80. pontjában a Törvényszék úgy döntött, hogy „[az indokolási kötelezettség megsértésére alapított] jogalpnak helyt kell adni és így a megtámadott jogi aktusokat meg kell semmisíteni, amennyiben azok a harmadik okot érintik”. Ezt követően a megtámadott ítélet 81. pontjában kiemelte, hogy „[a]mennyiben az érintett három ok önálló, ebből a megállapításból nem következik a megtámadott jogi aktusok megsemmisítése, amennyiben korlátozó intézkedéseket határoznak meg a felperessel szemben”, majd rámutatott, hogy „[m]indazonáltal a harmadik okot nem lehet figyelembe venni a többi jogalap, különösen pedig a nyolcadik, a tények hibás értékelésére vonatkozó jogalap vizsgálatakor”.

130. Ellentmondásra mutatok rá a megtámadott ítélet 80. és 81. pontja között, amennyiben a Törvényszék az első pontban úgy döntött, hogy megsemmisíti a vitatott jogi aktusokat, amennyiben azok a harmadik okot érintik, majd e következtetést azonnal megváltoztatta a második pontban.

131. A megtámadott ítélet 80. pontja – még ha azon enyhít is a megtámadott ítélet 81. pontja – kifogásolható, amennyiben abban az szerepel, hogy az a megállapítás, amely szerint a háromból egy ok nem kellően pontos és konkrét, az indokolási kötelezettség megsértését jelenti. E következtetés álláspontom szerint téves. Ezzel szemben az indokolást a maga egészében kell értelmezni, és úgy kell tekinteni, hogy mivel az indokolásnak legalább egy eleme kellően pontosnak és konkrétan tekinthető, az indokolási kötelezettséget tiszteletben tartották.

132. Az indokolást ugyanis akkor kell elégségesnek tekinteni, ha az érintett személy vagy szervezet számára lehetővé teszi, hogy megértse a listára való felvételének okait, valamint, hogy vitassa ezen indokokat. Figyelemmel a szóban forgó intézkedések megelőző jellegére, az említett indokoknak azt kell tükröznük, hogy valamely megjelölt személy vagy szervezet tevékenysége, magatartása vagy kapcsolatai mennyiben alkalmasak arra, hogy hozzájáruljanak az iráni nukleáris program fejlesztéséhez. Az indokokat emellett azon összefüggésben kell értelmezni, amelybe a korlátozó intézkedések illeszkednek. E tekintetben az indokolás elégségességének értékelése során fontos figyelembe venni azt a körülményt, hogy ez az összefüggés adott esetben ismert a megjelölt személy vagy szervezet előtt.

133. Onnantól kezdve, hogy egy korlátozó intézkedés indokolása, azon összefüggésben vizsgálva, amelybe az intézkedés illeszkedik, kellően pontosan és konkrétan meghatározza a megjelölt személy vagy szervezet tevékenysége, magatartása vagy kapcsolatai által az atomfegyverek elterjedése tekintetében hordozott kockázatot, az indokolási kötelezettség teljesítettnek tekintendő.

134. Ezenkívül fenntartásaimat fejezem ki azon módszerrel kapcsolatban, amely szerint elkülönítve, egymással kapcsolatba nem hozva vizsgálják a korlátozó intézkedések indokait. E módszer téves és mesterséges eredményhez vezethet. Elfogadva azt, hogy a harmadik indok nem éppen a pontosság mintapéldája, úgy vélem, hogy annak elkülönített vagy más indokokkal együttes értékelése módosíthatja az elemzést. Egyébként a Törvényszéknek itt is figyelembe kellett volna vennie azt az összefüggést, amelybe a Kala Naft pénzeszközeinek és gazdasági forrásainak befagyasztása illeszkedik.

135. E tekintetben, ahogy arra a fenti fejtegetésekben rámutattam, nem vitatott, hogy a Kala Naft szerkezetileg és működésében kapcsolódik a NIOC állami vállalatához, amely az iráni állam ellenőrzése alatt áll, valamint, hogy feladata a NIOC cégcsoportjának beszerző szerveként eljárni a kőolaj- és földgázipari, valamint petrokémiai tevékenységek területén. Másfelől a Biztonsági Tanács rámutatott az Iráni Iszlám Köztársaság által az energiaágazatából szerzett bevételek, valamint az atomfegyverek elterjedésének veszélyével járó nukleáris tevékenységei finanszírozása közötti lehetséges kapcsolatra, és felhívta az államok figyelmét arra a tényre, hogy a petrokémia területén a kémiai folyamatok során használt berendezések és anyagok nagyon hasonlítanak a nukleáris fűtőanyag ciklusának egyes érzékeny tevékenységei során használt berendezésekhez és anyagokhoz.

136. Álláspontom szerint azon állítás elégséges voltát, amely szerint a Kala Naft kapcsolatban áll az iráni nukleáris programban résztvevő társaságokkal, erre az összefüggésre és az indokolás egyéb elemeire figyelemmel kell értékelni.

137. E körülményekre figyelemmel fenntartás nélkül megállapítom, hogy a vitatott jogi aktusok indokolása elégséges, amennyiben lehetővé tette a Kala Naft számára, hogy megértse – egy olyan összefüggés fényében, amelyről nem állíthatja, hogy nem ismeri –, hogy tevékenysége, magatartása és az állítólagos kapcsolatok mennyiben alkalmasak arra, hogy hozzájáruljanak az iráni nukleáris program fejlesztéséhez, és ezáltal az atomfegyverek elterjedésének veszélyével járjanak.

138. A Törvényszék tehát tévesen állapította meg a megtámadott ítélet 80. pontjában, hogy az indokolási kötelezettséget megsértették.

b) A védelemhez való jogról és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogról

139. A megtámadott ítélet 101. pontjában a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a Tanács megsértette a Kala Naft védelemhez való jogát azáltal, hogy nem válaszolt az iratokhoz való hozzáférés iránti kérelmére. Mivel e körülmény *a priori* alkalmas volt arra, hogy kihasson e társaság Törvényszék előtti védelmére, ezért a Törvényszék álláspontja szerint a Kala Naft hatékony bírói jogvédelemhez való jogának megsértését eredményezte. Ezért a Törvényszék megsemmisítette a vitatott jogi aktusokat a Kala Naftot érintő részükben.

140. Nem értek egyet ezzel az elemzéssel.

141. 2010. szeptember 12-i levelében a Kala Naft azt kérte a Tanácstól, hogy ismertessen „ésszerű mértékben részleteket” a vele szemben megállapított három indokról. A Kala Naft tehát az ezen indokokat alátámasztó kiegészítő információkat kért a Tanácstól, amely információkat a Tanács a 2010. október 28-i levelében nem adott meg.

142. Márpedig a megtámadott ítélet 110. pontjából az tűnik ki, hogy a Törvényszék előtti beadványaiban a Tanács megerősítette, hogy iratanyaga nem tartalmazott más bizonyítékokat vagy információkat, mint amelyek a vitatott jogi aktusok indokolásában szerepeltek, amelyet egyébként kellően pontosnak és konkrétan kell tekinteni. Ilyen körülmények között vele szemben nem kifogásolható, hogy megsértette a Kala Naft védelemhez való jogát és hatékony bírói jogvédelemhez való jogát, amikor nem közölt vele az indokoláson kívül olyan információkat, amelyekkel nem rendelkezett.⁵⁴

143. Most pedig rátérek arra a kérdésre, hogy a Tanács megalapozottan támaszkodhatott-e az említett intézkedés elfogadása, majd fenntartása érdekében csupán a rendelkezésére álló elemekre, vagyis az annak az összefüggésnek a fényében értelmezett indokolásra, amelyben a szóban forgó korlátozó intézkedésről döntöttek, valamint a Kala Naft észrevételeire. A Törvényszék úgy ítélte meg, hogy nem ez volt a helyzet. Nem értek egyet az elemzésével.

c) Az indokolás megalapozottságáról

144. Röviden fel kell idézni a Törvényszék által követett érvelést.

145. Először, a Törvényszék úgy vélte, hogy az első, arra alapított indok, hogy a Kala Naft olyan berendezéseket értékesít a kőolaj- és földgázágazat számára, amelyek felhasználhatók az iráni nukleáris program céljára is, nem minősül az atomfegyverek elterjedésének a 2010/413 határozat 20. cikkének (1) bekezdése, a 423/2007 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése és a 961/2010 rendelet 16. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében vett támogatása fennállásának. Álláspontja szerint ugyanis „[a] jogalkotó által használt megfogalmazás azt vonja maga után, hogy a valamely jogalannyal szembeni korlátozó intézkedések elfogadása az atomfegyverek elterjedéséhez biztosított támogatása miatt

54 — Lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-492/10. sz., Melli Bank kontra Tanács ügyben 2013. február 20-án hozott ítéletének 90. pontját, valamint a fent hivatkozott Bank Saderat kontra Tanács ügyben hozott ítélet 98. pontját.

[helyesen: korlátozó intézkedéseknek az atomfegyverek elterjedéséhez biztosított támogatása miatti elfogadása] feltételezi, hogy a jogalany korábban e kritériumhoz illeszkedő magatartást tanúsított. Ezzel ellentétben ilyen tényleges magatartás hiányában önmagában azon kockázat, hogy az érintett jogalany a jövőben atomfegyverek elterjedéséhez biztosít támogatást, nem elégséges”⁵⁵.

146. Amikor így döntött, a Törvényszék lényegében megerősítette a Kala Naft által elsőfokon előadott érvelést, amely szerint ahhoz, hogy az atomfegyverek elterjedése támogatásának minősüljön, egy személy vagy szervezet által a nukleáris programhoz biztosított hozzájárulásnak „ténylegesnek és bizonyítottnak, nem csupán esetlegesnek, sőt lehetségesnek” kell lennie.⁵⁶

147. A Törvényszék egyébként elutasította azon körülmény figyelembevételét, hogy a Tanács az EUMSZ 215. cikk (1) bekezdése alapján teljesen megszakíthatja harmadik országgal a gazdasági és pénzügyi kapcsolatokat, vagy ágazati korlátozó intézkedéseket fogadhat el az utóbbival szemben.

148. A Törvényszék ebből azt a következtetést vonta le, hogy meg kell semmisíteni a vitatott jogi aktusokat, amennyiben azok az első indokot érintik.

149. Mivel az első indokot a tények jogi minősítése alapján a Törvényszék nem tekintette megalapozottnak, csak a második, arra alapított indok alapján vizsgálta meg a tényállás tárgyi pontosságát, hogy a Kala Naft olyan berendezés beszerzésére tett kísérletet (nagyon tartós ötvözetből készült tolózár), amely csak a nukleáris iparban használható.

150. Ennek érdekében egy bírósági felülvizsgálati típust alkalmazott, amelynek felidézte kereteit és intenzitását. Így álláspontja szerint az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy „azon jogi aktus jogszerűségének bírósági felülvizsgálata, amellyel korlátozó intézkedéseket fogadtak el valamely jogalany tekintetében, kiterjed az aktus indokolásaként felhozott tények és körülmények megítélésére, valamint azon bizonyítékok és információk vizsgálatára, amelyek e megítélés alapszik. Vitás esetén a Tanács feladata e bizonyítékok előterjesztése azoknak az uniós bíróság általi felülvizsgálata céljából.”⁵⁷

151. E felülvizsgálati típust alkalmazva a Törvényszék ebből arra következtetett, hogy mivel a Tanács nem terjesztett elő bizonyítékot a második indok keretében hivatkozott állításokra, meg kell semmisíteni a vitatott jogi aktusokat, amennyiben azok ezt az indokot érintik.

152. Ily módon érvelve a Törvényszék álláspontom szerint tévesen értékelte a vitatott jogi aktusok indokolásának megalapozottságát.

153. Először, tisztán módszertani szempontból, a Törvényszék ezt az értékelést két szakaszban végezte, kissé meglepő sorrendben. Először megvizsgálta a hetedik jogalapot, amely az atomfegyverek elterjedéséhez való hozzájárulás fogalmával kapcsolatos téves jogalkalmazáson alapult, mielőtt megvizsgálta volna a nyolcadik, a Kala Naft tevékenységeit illető tényekkel kapcsolatos értékelési hibára alapított jogalapot. Ilyen módon eljárva a Törvényszék a tényállás tárgyi pontosságának vizsgálata előtt vizsgálta meg a tényállás jogi minősítését, amely számomra nem tűnik a megsemmisítés iránti keresetben szereplő jogalapokra vonatkozó vizsgálat logikus és hagyományos sorrendjének.

154. Ez az eljárási mód annál is inkább kifogásolható, mivel közvetlen hatást gyakorolt a Törvényszék által az indokolás megalapozottsága kapcsán végzett értékelésre. Ez vezette ugyanis a Törvényszéket arra, hogy mesterségesen szétválassza az indokolás különböző elemeit, hogy végül csak a másodiknak adjon helyt, a tényállás tárgyi pontossága kapcsán végzett vizsgálata keretében. A Törvényszék tehát a csak a nukleáris iparban használható, nagyon tartós ötvözetből készült tolózár beszerzésére tett

55 — A megtámadott ítélet 115. pontja.

56 — A megtámadott ítélet alapjául szolgáló ügyben benyújtott keresetlevél 107. pontja.

57 — A megtámadott ítélet 123. pontja.

kísérletre vonatkozó állítás valóságát kívánta megvizsgálni, holott a tényállás kizárólag e beszerzési kísérletre koncentrálni vizsgálata valójában nem volt helyes, a Kala Naft által az atomfegyverek elterjedése kapcsán jelentett kockázat ugyanis más ténybeli elemeken alapult, mint például a Kala Naft tevékenysége. A Törvényszék által elfogadott módszer tehát téves eredményre vezetett.

155. Ezt követően, sarkalatosabb jelleggel, a Törvényszék által a tényállás tárgyi pontosságát és jogi minősítését illetően végzett értékelés álláspontom szerint téves, amennyiben semmilyen módon nem veszi figyelembe a pénzeszközök befagyasztására irányuló, a Kala Nafttal szemben alkalmazott intézkedés megelőző jellegét, valamint azt az összefüggést, amelyben erre az intézkedésre sor került.

156. Emellett, az indokolás megalapozottságának vizsgálata érdekében, vagyis, hogy az alkalmas volt-e arra, hogy igazolja a Kala Nafttal szemben alkalmazott korlátozó intézkedést, a Törvényszéknek egy egyszerre pragmatikus és az elővigyázatosság elvét tiszteletben tartó megközelítéssel figyelembe kellett volna vennie az összefüggés következő körülményeit és elemeit.

157. Először, figyelemmel a pénzeszközök befagyasztására irányuló intézkedések megelőző jellegére, az uniós bíróságnak az általa az ezen intézkedések belső jogszerűsége felett gyakorolt felülvizsgálat jellegzetességeit és intenzitását ki kell igazítania, különösen a tényállás tárgyi pontosságát és jogi minősítését illetően.

158. Annak megakadályozása a célja az olyan megelőző intézkedéseknek, mint amilyenek a jelen ügyben szereplő, a pénzeszközök befagyasztására irányuló intézkedések, hogy a megjelölt személyek és szervezetek hozzáférjenek az olyan gazdasági vagy pénzügyi forrásokhoz, amelyeket arra tudnának felhasználni, hogy támogassák az atomfegyverek elterjedésének veszélyével járó tevékenységeket, és hogy az atomfegyverek célba juttatására szolgáló rendszereket fejlesszenek.

159. Az 1929. (2010) számú határozat 21. pontjában előírtaknak megfelelően ezeket az intézkedéseket akkor lehet elfogadni, ha az illetékes hatóságok olyan információkkal rendelkeznek, amelyek alapján ésszerűen vélhetik úgy, hogy e gazdasági és pénzügyi források hozzájárulhatnak az ilyen nukleáris tevékenységekhez.

160. Az illetékes hatóságok a rendelkezésükre álló valószínűsítő körülmények alapján tehát kötelesek meghozni az álláspontjuk szerint annak elkerüléséhez szükséges intézkedéseket, hogy egy kockázat megvalósuljon, a jelen ügyben pedig ezt a kockázatot az jelenti, hogy a gazdasági vagy pénzügyi forrásokat esetlegesen az iráni nukleáris program céljára használhatják fel.

161. Ezeknek az intézkedéseknek egyáltalán nem célja, hogy szankcionáljanak egy olyan magatartást, amely tekintetében bizonyítékok támasztják alá, hogy ténylegesen hozzájárul e program támogatásához. Másként fogalmazva, megelőző intézkedések elfogadása nem igényli annak bizonyítását, hogy gazdasági vagy pénzügyi forrásokat ténylegesen az iráni nukleáris program céljára használnak fel. Elegendő az, ha az illetékes hatóságnak elegendő valószínűsítő körülmény áll rendelkezésére, amelyek alapján úgy tűnik, hogy fennáll ilyen kockázat.

162. Ennek megfelelően a Kala Nafttal szemben alkalmazott, a pénzeszközök és a gazdasági források befagyasztására irányuló intézkedés célja nem olyan áruk konkrét beszerzéseinek megtorlása, amelyekről bizonyították, hogy azokat tényleg az atomfegyverek elterjedése érdekében használták fel, hanem az ilyen beszerzések megelőzése.

163. Egy kockázat megelőzése tehát nem hasonlítható egy elkövetett jogsértés megtorlásához. Az uniós bíróságnak következésképpen ki kell igazítania felülvizsgálatát, attól függően, hogy az egyik vagy a másik kategóriába tartozó intézkedések jogszerűségét kell értékelnie.

164. Ennek, a megelőző és a megtorló intézkedések közötti jelentős különbségnek meg kell tehát jelennie az uniós bíróság által alkalmazott felülvizsgálati típusban, valamint az általa valamely személynek vagy szervezetnek az iráni nukleáris programhoz nyújtott hozzájárulása kapcsán végzett értékelésben is.

165. Az a megállapítás, amely szerint a korlátozó intézkedések súlyosan érintik az érintett személyek vagy szervezetek jogait és szabadságait,⁵⁸ álláspontom szerint nem indokolja azt, hogy a megelőző intézkedések bírósági felülvizsgálatát hozzáigazítsák a megtorló intézkedések bírósági felülvizsgálatához, mivel ez egyszerűen megakadályozná – ahogy azt a Törvényszék legújabb ítélkezési gyakorlata is bizonyítja – a jelen ügyben szereplőhöz hasonló intézkedés elfogadását.

166. Egy ilyen megállapítás ezzel szemben azt igényli, hogy az illetékes hatóság megfelelően bizonyítsa a kockázat fennállását. E bizonyításhoz ugyanakkor nem szükséges arra vonatkozó bizonyíték előterjesztése, hogy gazdasági vagy pénzügyi forrásokat ténylegesen az iráni nukleáris program céljára használnak fel. A kockázat fennállása ugyanis – ahogy azt a jelen ügy tökéletesen illusztrálja – több olyan objektív körülmény eredménye lehet, amelyek együttesen kellőképpen érzékelhetővé teszik e kockázatot.

167. Másodszor, a jelen ügyben szereplőhöz hasonló korlátozó intézkedés megalapozottságának értékelése érdekében az uniós bíróságnak figyelemmel kell lennie arra az összefüggésre, amelyben azt elfogadták.

168. Emlékeztetek arra, hogy a jelen ügyben ezt az összefüggést a Biztonsági Tanács azon, a későbbiekben az Európai Tanács, majd a Tanács által is átvett törekvése jellemzi, hogy fokozzák az Iráni Iszlám Köztársaságra gyakorolt nyomást azáltal, hogy megbénítják a számára az energiaágazata által szolgáltatott pénzügyi forrásokat, valamint, hogy elkerüljék, hogy a petrolkémiai ágazatnak szánt árukat az iráni nukleáris program céljára használják fel.

169. Az összefüggés ezen körülményei mindenekelőtt egy politikai döntés kifejeződése, mégpedig azé, amely szerint egy adott pillanatban konkrétan célba kell venni az iráni energiaágazatot, mivel a politikai hatóságok úgy vélik, hogy ez az ágazat különleges kockázatot hordoz az atomfegyverek elterjedése elleni küzdelemben.

170. Harmadszor, az uniós bíróságnak figyelembe kell vennie, hogy a korlátozó intézkedések által megcélzott személyek és szervezetek kategóriájának meghatározása ebből a politikai döntésből ered. El kell tehát ismerni, hogy a Tanács széles mérlegelési mozgástérrel rendelkezik az általa az elegendő kockázat fennállása kapcsán – a listára való felvételt javasoló tagállam vagy az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője által szolgáltatott indokok alapján – végzett értékelés tekintetében.⁵⁹

171. E széles, a Tanácsot megillető mérlegelési mozgástér az atomfegyverek elterjedése veszélyére vonatkozó, az elővigyázatosság elvének tiszteletben tartásával elvégzendő értékelés egyszerre politikai és összetett jellegén alapul. Az ilyen mérlegelési mozgástérnek álláspontom szerint az uniós bíróságnak a tényállás tárgyi pontosságát és jogi minősítését illetően kiigazított felülvizsgálata felelhet meg.

172. Az uniós bíróságnak tehát felülvizsgálata során ügyelnie kell arra, hogy ne lépje túl azt a küszöböt, amely többek között a túlzottan szigorú bizonyítási követelmények folytán oda vezetne, hogy saját értékelésével helyettesíti az illetékes hatóság értékelését.

58 — Lásd ebben az értelemben többek között a C-183/12. P. sz., Ayadi kontra Bizottság ügyben 2013. június 6-án hozott ítélet 68. pontját.

59 — Lásd a 2010/413 határozat 23. cikkének (2) bekezdését.

173. Konkrétan, az uniós bíróságnak a jelen ügyben szóban forgóhoz hasonló, a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedés jogszerűségének felülvizsgálatát valamennyi rendelkezésére álló körülmény, vagyis a listára való felvétel indokolása, illetve adott esetben a felvett személy vagy szervezet észrevételei, továbbá a válaszul a Tanács által szolgáltatott észrevételek alapján kell elvégeznie. Emellett, pragmatikus megközelítést követve, figyelembe kell vennie a bírósági eljárás során szolgáltatott információkat, amelyek hozzájárulhatnak az azonosított kockázat felfogásának finomításához, és így az intézkedés megfelelő jellegével kapcsolatos értékeléséhez.

174. Annak érdekében, hogy figyelembe vegye a Tanácsot megillető széles mérlegelési mozgásteret, valamint az elővigyázatosság elvét tiszteletben tartó megközelítést követve, az uniós bíróságnak a közigazgatási, majd a bírósági eljárás során kifejtett álláspontokra figyelemmel meg kell vizsgálnia, hogy a Tanács által a kockázat fennállása tekintetében végzett értékelés nem nyilvánvalóan hibás-e. Az uniós bíróság által értékelt korlátozó intézkedés álláspontom szerint csak akkor kérdőjelezhető meg, ha az uniós bíróság a rendelkezésére álló körülmények alapján úgy ítéli meg, hogy a kockázat fennállása nyilvánvalóan kizárt. Ez lehet a helyzet például, ha a közigazgatási és/vagy bírósági eljárás során folyó viták keretében kiderült, hogy a korlátozó intézkedés alapját képező ténybeli megállapítás tárgyszerűen téves.

175. A Törvényszéknek a Kala Nafttal szemben alkalmazott, a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedés megelőző jellegét, valamint az ezen intézkedés elfogadásának hátterét, továbbá az ebből a bírósági felülvizsgálata jellegzetességeire és intenzitására vonatkozóan eredő következményeket figyelembe véve kellett volna értékelnie az említett intézkedés megalapozottságát. Figyelemmel e körülményekre, a következő két kérdést kellett volna feltennie magának.

176. Először, figyelemmel azon körülményekre, amelyek a Törvényszék rendelkezésére álltak, vagyis az indoklásra, a Kala Naft 2010. szeptember 12-i levelében szereplő észrevételekre, a Bizottságnak a 2010. október 28-i levelében szereplő válaszára, valamint a Törvényszék előtti eljárás során zajlott vitára, képes-e megállapítani, hogy a Kala Naft által az atomfegyverek elterjedése tekintetében hordozott kockázatot kellőképpen bizonyították?

177. Másodszor, az első kérdésre adott igenlő válasz esetében a Kala Naftot úgy lehet-e tekinteni, hogy a vitatott jogi aktusok releváns rendelkezései értelmében támogatást nyújtott az atomfegyverek elterjedéséhez?

178. Az első kérdés kapcsán a Törvényszék rendelkezett olyan ténybeli körülményekkel, amelyeket nem vitattak, ilyen a Kala Naft és a NIOC közötti szerkezeti és működési kapcsolatok fennállása, maga a Kala Naft tevékenységének tárgya, amely – ne feledjük – az volt, hogy a NIOC cégcsoportjának beszerző szerveként járjon el a kőolaj- és földgázipari, valamint petrokémiai tevékenységek területén. Emellett, ahogy az a megtámadott ítélet 77. pontjából is kitűnik, az a körülmény, hogy a Kala Naft által megszerzett, a kőolaj-, földgáz- és petrokémiai ágazatba tartozó áruk alkalmasak az atomfegyverek elterjedése céljait szolgáló használatra, ismert volt e társaság előtt, és azt beadványaiban maga is kifejezetten elismerte.

179. Emellett, ami konkrétan a nagyon tartós ötvözetből készült tolózár beszerzését illeti, a Kala Naft, ahogy az a megtámadott ítélet 121. pontjából kitűnik, előadja, hogy „ellentétben a Tanács által a megtámadott jogi aktusok indoklásában előadottakkal, az általa beszerzett tolózárakat nem kizárólag a nukleáris iparban, hanem a kőolaj-, a földgáz- és a petrokémiai ágazatban is használják”. Noha a Kala Naft tehát a Tanács állításaival szemben vitatja, hogy ezeket a tolózárakat kizárólag a nukleáris iparban használják, mindazonáltal nem vitatja az ilyen használat lehetőségét. Ellenkezőleg, ahogy az a megtámadott ítélet együttesen értelmezett 77. és 121. pontjából kitűnik, elismeri azt. Ezenfelül egy megrendelőlappal alátámasztva elismerte, hogy rendszeresen szerzett be ilyenfajta tolózárakat.

180. Mivel a Kala Naft által az atomfegyverek elterjedése elleni küzdelemre jelentett kockázatot tehát valamennyi említett körülmény megfelelően alátámasztotta, a Törvényszéknek – mint megalapozatlant – el kellett volna utasítania a Kala Naft tevékenységeit illető tényekkel kapcsolatos értékelési hibára alapított nyolcadik jogalapot, annak ellenére is, hogy a Tanács nem bizonyította, hogy a Kala Naft olyan nagyon tartós ötvözetből készült toológár beszerzésére tett kísérletet, amely csak a nukleáris iparban használatos.

181. Ami ezután a második, a tényállás jogi minősítésére vonatkozó kérdést illeti, úgy vélem, hogy a Törvényszék túl szűk meghatározást tulajdonított az atomfegyverek elterjedése támogatásának a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontja, a 423/2007 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének a) pontja és a 961/2010 rendelet 16. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében vett fogalmának.

182. A Törvényszék ugyanis úgy vélte, hogy az atomfegyverek elterjedéséhez nyújtott támogatás fennállásának jellemzéséhez nem elégséges az, hogy a Kala Naft esetében különös kockázata van annak, hogy abban részt vesz, a NIOC csoport beszerző szerveként játszott szerepe miatt.

183. Márpedig e fogalom értelmezése érdekében a Törvényszéknek figyelembe kellett volna vennie a Biztonsági Tanács releváns határozatainak, különösen az 1929. (2010) számú határozatnak⁶⁰ a szövegét és a célját. Mivel, ahogy fent jeleztem, e határozata a korábbiakhoz hasonlóan az atomfegyverek elterjedésének megelőzését célozza, az atomfegyverek elterjedése támogatásának fogalmát e céllal összhangban kell értelmezni. A támogatás e fogalma egyébként kellően tág ahhoz, hogy annak az atomfegyverek elterjedése kockázatának megelőzésére vonatkozó ilyen célkitűzésnek megfelelő értelmezést tulajdonítsanak.

184. Az ilyen kockázat megvalósulásának elkerülése érdekében semlegesíteni kell az olyan személyek és szervezetek tevékenységét, magatartását és kapcsolatait, amelyek tekintetében az államok ésszerű indokok alapján feltételezhetik, hogy korlátozó intézkedések hiányában hozzájárulhatnak az iráni nukleáris program fejlesztéséhez.

185. E szempontból, ahhoz hogy egy személyt vagy szervezetet olyannak tekintsenek, hogy az támogatást nyújt az atomfegyverek elterjedéséhez, elegendő annyi, hogy e személy vagy szervezet, tevékenysége, magatartása és/vagy kapcsolatai alapján, alkalmas arra, hogy hozzájáruljon az iráni nukleáris program fejlesztéséhez.

186. Másként fogalmazva, amennyiben a Tanácsnak ésszerű indokai vannak kellően pontos és konkrét állítások alapján annak feltételezésére, hogy egy személy vagy szervezet kockázatot jelent az atomfegyverek elterjedése elleni küzdelem szempontjából, akkor úgy tekintheti, hogy e személy vagy szervezet a vitatott jogi aktusok releváns rendelkezései értelmében támogatást nyújt az atomfegyverek elterjedéséhez.

187. A jelen esetben, az az objektív és a Kala Naft által elismert körülményekből eredő lehetőség, hogy az általa megszerzett árukat, különösen a nagyon tartós ötvözetből készült toológárakat, az atomfegyverek elterjedését szolgáló célokra használják fel, elegendő az arra vonatkozó támogatás fennállásának jellemzéséhez.

60 — Lásd ebben az értelemben többek között a fent hivatkozott Afrasiabi és társai ügyben hozott ítélet 43. pontját, valamint a fent hivatkozott Mellí Bank kontra Tanács ügyben 2012. március 13-án hozott ítélet 55. pontját.

188. A NIOC beszerző szerveként a Kala Naft vásárolja meg a kőolaj- és földgázipar, valamint a petrokémiai ipar számára szükséges árukat. Amit az e társasággal szemben alkalmazott korlátozó intézkedés meg kíván akadályozni, az éppen az ezen iparágakban használt áruk beszerzése, mivel ezeket az árukat esetlegesen az iráni nukleáris program keretében is fel lehet használni. Ezenkívül a Kala Naft az említett áruk végső rendeltetése vagy felhasználása felett nem gyakorol ellenőrzést, és nem is ismeri azt.

189. A Törvényszék által a megtámadott ítélet 113. és 115. pontjában megfogalmazott, a Kala Naft konkrét magatartására vonatkozó követelmény ellentétes a pénzeszközök befagyasztására irányuló intézkedések megelőző jellegével. Ha ugyanis követem a Törvényszék érvelését, illetve az e társaság által a Törvényszék és a Bíróság előtt előadott érvelést, akkor ahhoz, hogy a Kala Nafttól meg lehessen állapítani, hogy támogatást nyújt az atomfegyverek elterjedéséhez, lényegében az lenne szükséges, hogy bizonyítsák azt, hogy olyan tolózárakat vásárolt, amelyeket ténylegesen az iráni nukleáris iparban használtak fel.

190. Szilárdan ellenzem ezt az elgondolást, mivel az ahhoz az abszurd eredményhez vezetne, hogy egy a jelen ügyben szereplőhöz hasonló megelőző intézkedés elfogadását – amelynek célja, ne feledjük, annak elkerülése, hogy gazdasági vagy pénzügyi források hozzájárulhassanak az Iráni Iszlám Köztársaság nukleáris tevékenységéhez – annak bizonyításához kellene kötni, hogy e hozzájárulásra valóban sor került.

191. Másfelől, figyelemmel az Iráni Iszlám Köztársaság által fejlesztett nukleáris program titkosságára, irreális lenne azt megkövetelni a Tanácstól, hogy bizonyítsa, hogy a Kala Naft által vásárolt tolózárakat ténylegesen az iráni nukleáris iparban használták fel, noha ugyanakkor – ahogy maga is megerősítette a Bíróság előtt – a Kala Naft sem képes ellenőrizni a tolózárak végső felhasználását.

192. Amellett, hogy e titkos összefüggésben nehéz – ha nem lehetetlen – ilyen bizonyítékot előterjeszteni, és még csak fel sem vetve azokat a problémákat, amelyeket az információk szükséges bizalmassága megőrzésének és a kontradiktórius eljárás elvét tiszteletben tartó bírósági eljárás lefolytatásának kényes összehangolása jelent, a Bíróságnak meg kell vizsgálnia egy ilyen bizonyítási követelmény célszerűségét is.

193. Ahogy ugyanis előző fejtegetéseimben megállapítottam, az általam tárgyalt megelőző intézkedések oka az, hogy az Iráni Iszlám Köztársaság megtagadta az együttműködést a NAÜ-vel, illetve tágabb értelemben a nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozása kapcsán fennálló nemzetközi kötelezettségei teljesítését. A titkosság ebből következő összefüggése elsődlegesen abból fakad, hogy ez az állam kifejezte ellenvetését azzal szemben, hogy a NAÜ ellenőrei elvégezzék azokat az ellenőrzéseket, amelyek lehetővé tennék az iráni nukleáris program kizárólagosan békés céljának tanúsítását. Az e program jellemzőit és terjedelmét illetően így fenntartott titkosság tehát az Iráni Iszlám Köztársaság döntésének eredménye.

194. E megállapításból következően nem merülhet-e fel a kérdés, hogy a viszonyosság alapján célszerű-e a Tanácstól mindig részletesebb információkat kérni, miközben ugyanakkor az Iráni Iszlám Köztársaság ellenáll a Biztonsági Tanács és a NAÜ ismételt információkéréseinek? Emellett ésszerű-e a Tanácstól, és így a tagállamoktól egy magas szintű bizonyítási szint előírásával azt követelni, hogy leplezzék le forrásaikat és információszerzési módszereiket, miközben arról az egyetlen eszközről van szó, amely a tagállamok rendelkezésére áll az azon a homályon való áthatolás érdekében, amelybe burkolózva az Iráni Iszlám Köztársaság a nukleáris programját fejleszti, valamint az ezen állam által jelentett fenyegetés megakadályozása céljából?

195. E megfontolásokra figyelemmel, és a fenti elemek összessége alapján azt javaslom a Bíróságnak, hogy helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet.

196. Ha a Bíróság úgy dönt, hogy maga határoz a Kala Naft megsemmisítés iránti keresetéről, akkor azt javaslom, hogy az általam kifejtett indokok alapján nyilvánítsa megalapozatlannak az indokolási kötelezettség megsértésére, a Kala Naft védelemhez való jogának és hatékony bírói jogvédelemhez való jogának megsértésére, az e társaság tevékenységeit illető tényekkel kapcsolatos értékelési hibára és az atomfegyverek elterjedéséhez nyújtott támogatás fogalmával kapcsolatos téves jogalkalmazásra alapított jogalapokat. A Bíróságnak ebből következően azt javaslom, hogy utasítsa el a keresetet.

V – Véggövetkeztetések

197. A fenti megfontolások összességére tekintettel azt javaslom, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül az Európai Unió Törvényszéke T-509/10. sz., Manufacturing Support & Procurement Kala Naft kontra Tanács ügyben 2012. április 25-én hozott ítéletét, és
- utasítsa el a Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran keresetét.